

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

11. ÚNORA 2007

Z obsahu:

Potěšitelné ohlédnutí

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. ledna 2007
- strana 2 -

Nespoutaný mladík

Život a dílo reformátora
služby nemocným -
sv. Kamila de Lellis
- strana 4 -

Dějí se v Lurdech zázraky?

Franco Balzaretti
- strana 6 -

Poselství Benedikta XVI. ke Světovému dni nemoc- ných 11. února 2007

- strana 9 -

Z Bavorska do Říma

Život Josefa Ratzingera
- strana 10 -

Spoluvykupitelka u paty kříže

Adrienne von Speyr
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (89)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Sv. Kamil de Lellis - služebník nemocných (str. 4)

Zítva končí Týden modliteb za jednotu křesťanů, který má letos jako téma slova evangelia sv. Marka: *Hluchým dává sluch a němým řeč* (srov. Mk 7,31–37). I my můžeme opakovat tato slova, která vyjadřují úžas lidu nad uzdravením hluchoněmého, které Ježíš vykonal, když vidíme obdivuhodný rozkvět úsilí za obnovení jednoty křesťanů. Když projdeme posledních 40 roků, překvapí nás, jak nás Pán znovu vyburcoval ze strnulé soběstačnosti a lhostejnosti; jak nás činí stále schopnějšími, abychom si „naslouchali“ a nikoliv se pouze „cítily“, jak by to vyjádřil náš jazyk, neboť modlitby, které přednášíme, mají větší přesvědčující sílu pro svět. Ano, je pravda, Pán nám dopřál mnoho milostí a světlo jeho Ducha osvitilo mnoho svědků. Ukázali, že ten, kdo prosí, může obdržet všechno, když dokážeme uposlechnout s důvěrou a pokorou Boží příkázání lásky a spojíme se s horoucí Kristovou touhou po jednotě všech jeho učedníků.

„Činný zájem o obnovení jednoty,“ říká II. vatikánský koncil, „je záležitostí celé Církve, věřících i pastýřů a týká se každého podle jeho schopností, jak v každodenním křesťanském životě, tak v teologickém a historickém bádání“ (UR 5). První společnou povinností je modlitba. Když se modlí, a když se modlí společně, uvědomují si křesťané více stav svých bratří, i když jsou odloučení. A když se modlíme, učíme se lépe naslouchat Pánu, a když jdeme za jeho hlasem, můžeme nalézt cestu k jednotě.

Ekumenismus je zajisté proces zdoluhavý, někdy také vede ke ztrátě odvahy, když podlehneme pokušení „cítit“ a nikoliv „naslouchat“, mluvit na půl úst, místo abychom s odvahou hlásali. Není snadné opustit „pohodlnou hluchotu“, jako by neměnné evangelium nemělo schopnost znovu rozkvést a osvědčit se jako kvas obrácení a duchovní obnovy každého z nás. Ekumenismus – jak jsem řekl – je pro-

Potěšitelné ohlédnutí

ces zdoluhavý, je to cesta pomalá a stoupající, jako každá cesta pokání. Tedy cesta, která po počátečních obtížích a právě v nich představuje široký prostor pro radost, osvěžující zastávky, a dovoluje tu a tam nadechnout se z plných plic čistého vzduchu plného společenství.

Zkušenost těchto posledních desetiletí po II. vatikánském koncilu ukazuje, že hledání jednoty mezi křesťany se uskutečňuje na různých úrovních a za nesčetných okolností: ve farnostech, v nemocnicích, při setkáních lidu, ve spolupráci s místními komunitami ve všech částech světa a zvláště v regionech, kde naplňovat gesto dobré vůle vůči bratru vyžaduje velké úsilí a také očištění paměti. V tomto kontextu naděje, která se opírá o konkrétní kroky k plné jednotě křesťanů, se nacházejí také setkání a události, které poznamenávaly trvale mou službu, službu biskupa Říma, Pastýře všeobecné církve. Chtěl bych nyní znovu projít nejvýznamnější udá-

losti zaznamenané v roce 2006, které se staly důvodem k radosti a vděčnosti vůči Pánu.

Rok se začal oficiální návštěvou Světové aliance reformovaných církví. Mezinárodní katolicko-reformní komise předložila k úvaze příslušným autoritám dokument, který uzavírá proces dialogu, který začal v roce 1970, tedy prostírá se na období 36 let. A tento dokument nese titul: „Církev jako společenství společného svědectví o Božím království.“ 25. ledna, tedy před rokem při slavnostním závěru Týdne modliteb za jednotu křesťanů zúčastnili se v bazilice sv. Pavla za hradbami slavnostního závěru Týdne modliteb za jednotu křesťanů delegáti pro ekumenismus v Evropě, svolaní společně Radou evropských biskupských konferencí a Konferencí evropských církví pro první etapu přibližování k třetímu Evropskému ekumenickému shromáždění, které se uskuteční v pravoslavné zemi v Sibiu v září tohoto roku. U příležitosti středních audiencí jsem mohl při-

Editorial

Světový den nemocných je významným poselstvím pro všechny křesťany. Těm, kteří trpí neduhy a chorobami, připomíná smysl jejich utrpení a obrací jejich pohled k umučenému Spasiteli, který čeká na jejich oběti, aby je spojil se svou obětí a doplnil tak, co schází na plnosti jeho útrap. Těm, kteří se zatím těší dobrému zdraví, připomíná jejich bratrskou povinnost věnovat nemocným a postiženým všechnu lásku a péči.

Lidské tělo je složitý komplex orgánů a údů, obdivuhodně a moudře řízený tak, aby všechny jeho části se od svého prvopočátku harmonicky rozvíjely a žily v rovnová-

ze se sebou i se svým prostředím. Když je některý z orgánů natolik poškozen, že nemůže v potřebné míře plnit funkci, která mu v organismu přísluší, nastává stav, kterému říkáme nemoc.

Jednou z nejzákladnějších a nejnebezpečnějších současných chorob je kritické selhání některého důležitého orgánu v důsledku toho, že v něm nebo jeho blízkosti začne svévolně bujet tkáň, která se zcela vymkla vnitřnímu řádu organismu a roste dlouho nekontrolovaně a nepozorovaně na úkor důležitých funkčních částí těla.

Pokračování na str. 13

jmout delegace Světového baptistického sdružení evangelické luterské církve v Americe, která zůstává věrná svým periodickým návštěvám Říma. Bylo mi dopřáno navíc setkat se s hierarchy pravoslavné církve Gruzie, kterou s láskou sleduji a navazuji tak na přátelská pouta, která spojovala Jeho Svatost Iliu II. s mým ctihodným předchůdcem služebníkem Božím Janem Pavlem II.

V chronologickém výčtu těchto ekumenických setkání v minulém roce přicházím k summitu náboženských představitelů, který se konal v Moskvě v červenci 2006. Moskevský patriarcha celé Rusi Alexej II. naznačoval ve zvláštním poselství náklonnost ke Svatému stolci. Dále to byla užitečná návštěva metropolitů Kyryla z moskevského patriarchátu, který projevil zájem dospět k výslovné normalizaci našich bilaterálních vztahů. Rovněž milá byla návštěva kněží a studentů Ústavu apoštolské diakonie svatého synodu řecké pravoslavné církve. Rád připomínám také, že na generálním shromáždění v Porto Alegre vyhradila Ekumenická rada církví široký prostor katolické účasti. K této příležitosti jsem zaslal zvláštní poselství. Chtěl jsem své poselství zaslat také generálnímu shromáždění Světové konference metodistů v Soulu. Vzpomínám také s potěšením na milou návštěvu sekretářů Křesťanských světových společenství, organizace pro vzájemnou informaci a kontakty mezi různými vyznáními.

A v chronologickém výčtu událostí roku 2006 se dále dostáváme k oficiální návštěvě arcibiskupa z Canterbury, primase anglikánského společenství, loni v listopadu. V kapli Redemptoris Mater v apoštolském paláci jsem se účastnil spolu s ním a jeho doprovodem významné chvíle modliteb. Pokud jde o nezapomenutelnou apoštolskou návštěvu v Turecku a setkání s Jeho Svatostí Bartolomějem I., toužím vzpomenout na tolik gest výmluvnějších než

Pokračování na str. 12

Klamná hojnost a blažená nouze

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Blahoslavení, kdo nyní hladovíte.

Ve trojím čtení dnešní neděle se setkáváš se třemi učiteli, kteří ti shodně dávají poznat, jak zálužný a zhoubný je vliv falešných proroků. Vypros si od Duchu Svatého, aby tě zbavil předsudků a náklonností, které by ti mohly bránit v pravém poznání a v přijetí pravdy, kterou ti předkládá tvůj Pán.

Prorok Jeremiáš ti staví před oči dva protikladné obrazy: jalovec, který živoří ve vyprahlé solné pustině, a proti němu košatý zelený strom, který roste u vody, chráněný před nepohodou a plný dobrých plodů. Tyto obrazy ve skutečnosti hovoří o lidském srdci. Jestliže se přidržuje věrně svého Boha, pobývá u Řeky života a může se spolehnout, že ho nehrozí sucho a žár. Čím to, že někdo může dávat přednost solné poušti před úrodnou nížinou? Je to důsledek toho, že dopřál sluchu falešným proroctvím.

První takové proroctví zaznělo na samém počátku lidských dějin. Vystoupil s ním Had. Všechna ostatní, co jich dosud bylo, jsou jen jeho obměnou a pokračováním: „Nevěřte Bohu a jedněte podle svého. *Pojezte ze stromu, a budete jako Bůh*“⁽¹⁾. Je to touha po bohorovnosti, co svádí člověka, aby vyhledával zakázané ovoce a tím se sytil.

Kdo chce být jako Bůh, pravého Boha nesnáší. Protože Boha nechce, jeho srdce se odvrací. Nechce již být obrazem svého Stvořitele, nýbrž chce si vytvořit svého boha podle svého obrazu. Aby si zvykl na to, co je ve skutečnosti absurdní, zbavuje se pravého Boha postupně krok za krokem. Nejdříve si namlouvá, že Bůh je někde hodně daleko. Pak si k tomu přidá, že v té dálce, kde je, už ani o člověka nemůže mít zájem. Nakonec usoudí, že člověk je vlastně ponechán sám sobě, aby se naučil chovat sám k sobě jako bůh. Protože se takto odvrátí od Božích pramenů, nezbyvá mu nic jiného než si usmyslet, že si sám našel lepší, neméně vydatné prameny. Kdo jiný ho v tom může podpořit než falešní proroci. Proto je vítá, kdekoliv se objeví, a tito proroci opět vítají své příznivce, protože se pak mohou všichni vzájemně utvrzovat ve svém klamu, že jsou sytí, že jsou sami v sobě dostatečně bohatí, aby se sami navzájem chválili, radovali se a smáli, a to jim pomáhá nemyslet a zapomenout na to, že jsou vlastně jen suchý jalovec uprostřed pouště.

Jenomže Bůh není daleko. Bůh je zde. To, že ho nevidíš, je pro jeho nekonečnou vznešenost, která se nevejde do tvých omezených smyslů. Podobně je tomu i s jeho nesmírnými dary. Aby však přesvědčil i ty, kteří si stále namlouvají, že Bůh je tak daleko, že ho nemůžou potřebovat, *stal se jedním z lidí*⁽²⁾, sám osobně přišel až k nám, aby nás osobně obdaroval svým slovem pravdy, nasytil nás svým vlastním Tělem a naplnil radostí ze svého zmrtvýchvstání. Problém je v tom, že ačkoli *přišel k vlastním*, díky falešným prorokům *vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Z obavy, aby se nemuseli vzdát svého klamu, raději upřou božství Bohu, který se vtělil, aby byl hmatatelně blízko. Vadí jim zázrak jeho zmrtvýchvstání, vadí jim jeho zázrak proměnění. Je jim milejší, že zůstávají těmi *nejubožejšími z lidí*.

Nedej se zmást tím, jestliže ti, kteří *nespoléhají na smrtelníky* a všechnu svou důvěru *vkládají v jedinou oporu, a tou je Pán*, jeví se vedle lidí sebou a světem tak nasycených jako chudí a strádající blouznivci. Jejich zdánlivá chudoba spočívá jen v tom, že sami ze sebe sice nemají nic, ale všechno, co jsou a co mají, je od Boha. Jejich hlad je hladem duše, kterou nemůže nasytit nic, dokud nespočine v Bohu. Jejich smutek je důsledek lítosti, že je tak mnoho těch, kteří stále zůstávají jako *jalovec na solné poušti*.

To je pravý důvod onoho rozdělení, o kterém mluví Pán, to je důvod, proč ty, kteří jsou jeho, lidé tak *nenávidí a vylučují ze svého středu, tupí a jejich jméno hanobí*. Jestli nejsi z nich, nesmíš se divit, že ti nerozumějí a ani ti nechtějí rozumět. Kdyby tě přijali, mohlo by se jim zhroutit všechno, čím se tak pečlivě obklopili. Protože se nechceš sytit jejich stravou, jsi pro ně něco jako nepříjemná výstraha, že potřebují jiný pokrm. Jsi pro ně výčitkou již tím, že existuješ. Nesnášejí to, co je usvědčuje, že jejich sytost, bohatství a smích jsou jen prázdné idoly.

Blaze tobě, *že se neřídíš radami svévolníků a nezasedáš v jejich shromáždění*⁽⁴⁾. Blaze tobě, jestliže hladovíš a žízniš po pravém a živém Bohu a nezkreslené pravdě jeho slova *jako laň po bystré vodě*⁽⁵⁾. Blaze tobě, jestliže se pro svou věrnost k Ježíši Kristu a jeho Církvi znelíbíš těm, kteří si navzájem tleskají. Co by ti mohlo scházet, jestliže tvůj Pán ti dává sám sebe za pokrm, jestliže tě *zasadil jako strom u tekoucí vody, který dá své ovoce v pravý čas*⁽⁴⁾? Nic se nestrachuj, *máš v nebi hojnou odměnu*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gn 3,5; ⁽²⁾ Flp 2,7; ⁽³⁾ Jan 1,11;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 1; ⁽⁵⁾ Ž 42,2

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 17,5-8

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhájí k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení - 1 Kor 15,12.16-20

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Evangelium Lk 6,17.20-26

Když si Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil (z hory) a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Na jednom pahorku v Abruzzách, jedenáct kilometrů od Chieti v Bucchianicu se 25. května léta Páně 1550 o Letnicích narodil Kamil de Lellis.

Jeho narození vyvolává údiv, protože jeho matce je už skoro 60 let, porodila ho ve stáji pod domem, tak jak se narodil Ježíš a svatý František z Assisi, a bylo to právě v okamžiku proměňování při slavné mši svatě v kostele sv. Urbana.

Co bude z toho dítěte? – ptali se udivení příbuzní a přátelé. Ptala se tak i jeho matka, protože před porodem měla sen a viděla v něm Kamila s rudým křížem na prsou, jak jde v čele zástupu chlapců se stejným znamením.

Nestane se hlavou banditů? Taková předpověď vypadala jako velmi pravděpodobná vzhledem k jeho živosti a nepoddajnosti v dětství i v dospívání. Kamil dával přednost chození za školu a hazardním hram.

Kamilova matka se všemožně snažila, aby ho vychovala ke zbožnosti a řádnému životu. Ale všechno vyznívalo do prázdna, také proto, že chyběl výchovný vliv otce, který byl kapitánem a byl téměř stále pryč z domu a na syna mu nezbyval čas. Tak žil Kamil jako nespoutaný rebel.

Matka mu zemřela, když jí bylo 73 let. Umírala s ostnem v srdci kvůli onomu snu o rudém kříži na hrudi. Syn měl teprve 13 let. Mnoho se za něho modlila. Kolik to růženců obětovala za své dítě!

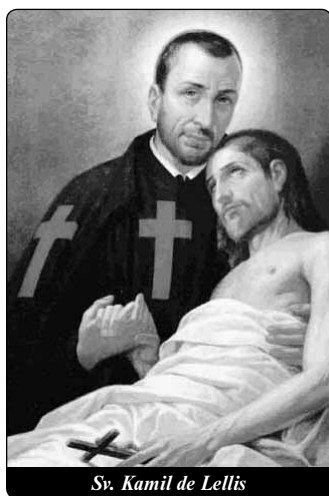
Po matčině smrti pokračoval Kamil ve svém nespoutaném životě. Vrhel se do hry karet a kostek.

Dobrodružství ve zbrani

V 17 letech se rozhodl, že bude následovat otce v jeho řemesle, protože se mu líbilo vydělávat peníze pro své zábavy. S otcem se vydal do Benátek a dali se najmout do benátské armády proti Turkům. Během cesty otec těž-

ce onemocněl a zemřel v Sant' Epidio a Mare blízko Loreta. Kamil zůstal na světě sám s nepříjemnou ránou na pravé noze. Strýc z matčiny strany v Aquile fra Paolo mu poradil, aby šel do Říma do nemocnice sv. Jakuba, kde je útlek pro chudé a nevyléčitelně nemocné.

Přijali ho tam jako chudého ztroskotance a výměnou za péči mu nabídli místo zřízence. Práce a námaha v nemocnici se mu

nezamlouvaly a často utíkal ze služby k nedalekému podlouhí Ripetta, aby zde hrál karty s převozníky na Tibeře.

Vedení nemocnice ho napomíná, hrozí, ale marně. Nakonec, i když není dosud zcela zdravý, dostane vyhazov, protože je nenapravitelný a nevhodný pro službu nemocničního zřízence.

Co dělat? V touze získat peníze pro hráčskou vášeň vrátí se k vojenskému dobrodružství v druhém benátském tažení pro-

Nespoutaný mladík

ti Turkům. Je dopraven do Zary a pak do Cefalù, kde onemocní tyfem, ale dostane se z toho, jak sám říká, zázrakem.

Přepraví se do Neapole, vstoupí do španělské armády na expedici do Tunisu v Africe, kde se přímo vojenských útoků neúčastní. Při návratu do Neapole se zachrání z lodní katastrofy, během které vysloví námořnický slib, že se stane fráterem. V Neapoli se vrhne do hrací vášně, prohraje meč, kabát, nakonec jednoho dne i košili. (V Neapoli v ulici San Bartolomeo existoval nástěnný obraz se scénou, jak prohrál košili.) Upadl do krajní nouze. Ale matčiny četné modlitby nevyzněly naprázdno.

Z dobrodruha pokorný fráter

Před čtyřicetiletým mužem zůstaly dvě možnosti: buďto krást, nebo žebrot. Dal přednost té druhé a postavil se ke kostelní bráně v Manfredonii. Zde natahoval ruku silák vysoký dva metry. Nějaký Antonio Nicastro mu nabídl manuální práci při přestavbě kapucínského kláštera. Po určitém váhání, donucen hladem přijímá nabídku s výhradou, že až skončí zima, vrátí se opět k armádě a k hazardním hram. Na stavbě mu svěří dva osly, se kterými má dopravovat kameny, maltu a vodu zedníkům.

To byla pro Kamila těžká a namáhavá práce. Dostal pokoušení osly ukrást a utéct, ale odradila ho od toho uctivost a velkodušnost kapucínů, kteří oceňo-

vali jeho počestnost a přesnost. Nakonec začal uvažovat o svém dosavadním životě bez ideálů, prázdném a neplodném.

V životě každého člověka jsou okamžiky, kdy Pán může radikálně změnit jeho dosavadní cestu. Důležité je přijmout jeho nabídku. 1. února 1575 pošlou Kamila s oslem do kláštera San Giovanni Rotondo na bratrskou výměnu různých potravin.

Kvardián v klášteře P. Angelo při procházce pod sloupovým hovorí Kamilovi o Bohu a o spáse duše. Syntéza zní: „Bůh je všechno, ostatní je nic. Jediným úkolem krátkého života je spasit svou duši.“ Kamil mlčky naslouchá a je zasažen touto pravdou. 2. února na svátek Očišťování Panny Marie po mši svatě se vydá na zpáteční cestu. Během cesty ho v myslí kamenují stále silněji slova otce Angela: Bůh je všechno a zbytek je nic. V určitém okamžiku, zachvácen pocitem lítosti, sestoupí z osla a jako svatý Pavel před Damaškem se vrhne na kolena, usedavě pláče a prosí: „Pane, odpusť velkému hříšníkovi. Dej mi čas k pokání. Už nikdy svět, už nikdy hříchy.“ Boží milost zvítězila. Povstane jako nový Pavel, uvnitř proměněný. Když přijde do Manfredonie, naléhavě prosí, aby se směl stát kapucínem. Krátce nato vstoupí s velkou horlivostí do noviciátu a dostane jméno Pokorný bratr. Našel pokoj a radost pro svou duši.

Nemocný pro nemocné

Ale Pán ho nechce mít kapucínem. Kamil si zranil pravou nohu a brzy se objeví stará rána, zapálená a tajemná. S bolestí v srdci jsou představení nuceni ho propustit, aby se šel léčit. Znovu jde do Říma do nemocnice svatého Jakuba pro nevyléčitelně nemocné, ale tentokrát zcela vyměněný. Teď vidí nemocné zcela jiným zrakem a slouží jim všemožným způsobem. Po čtyřech letech je zcela uzdraven a vrátí se zpět ke kapucínům do noviciátu. Tentokrát ho nazvou bratr Kryštof

– pro jeho vysokou postavu. Je spokojen a plný důvěry. Ale stáčí několik měsíců a rána na noze se opět objeví a krvácí jako nikdy předtím. Definitivně ho propustí a on se vrací do Říma, kde ho přijmou s velkou slávou.

Kamil uvažuje a dojde k závěru, že tajemná rána je Boží znamení, a dojde k přesvědčení: „Protože Bůh nechce, abych byl kapucínem, je to znamení, že mám sloužit chudým nemocným.“ A rozhodne se, že se zcela zasvětil službě nemocným, dobrovolně a z lásky, a odmítá přijmout z nemocnice jakoukoliv mzdu.

Když vedení nemocnice vidí jeho úsilí a pílí, jmenují ho správcem a svěří mu zásobování nemocnice a řízení všeho personálu. Kamil se ponoří až po krk do služby nemocným. Jeho hráčskou vášeň vystřídal jiná, ještě silnější: sloužit nemocným. V těch dobách byli často chudí nemocní ošetřováni osobami, které měly za sebou trestanecké tábory nebo galéry, lidmi nezodpovědnými a bez lidskosti, kteří nechávali nemocné tonout v jejich výkalech, takže někdy vyprahlí pili svou vlastní moč. Kamil, zachvácený láskou, se věnoval důkladné reformě této pečovatelské služby. Dělal to svým příkladem a směrnicemi, jak ošetřovat nemocné, kteří jsou „zorníčkou Božího srdce“. Něčeho dosáhl, ale to mu nestačí.

Služebníci nemocných

Kamilovou tužbou je tělesné i duchovní ošetřování nemocných. Ale čeho může dosáhnout sám? Přemýšlí a modlí se. V srpnovou noc o vigílii Nanebevzetí Panny Marie ho napadne řešení: „Proč nezaložit společnost zbožných mužů, kteří budou ochotni sloužit nemocným nikoliv za peníze, ale dobrovolně z lásky k Bohu s onou láskou, jakou mají matky pro své vlastní nemocné děti?“

Myšlenka ho nadchne a svěří se s ní kaplanovi a čtyřem dobrým sloužícím, kteří souhlasí, že

„Otcové a bratři moji, v nemocných musíme vidět osobu samotného Krista. Nemocní, kterým sloužíme, nám dají jednu spatřit Boží tvář.“

„Žádné dílo lásky se Bohu nelíbí více než služba nemocným. Kdo slouží nemocným, nese zřejmé znamení předurčení pro nebe.“

„Nemocní jsou zřetelnice oka a srdce samotného Boha. To, co děláte ubohým nemocným, děláte samému Bohu. Kdo slouží nemocným, slouží Kristu Vykupiteli.“

„Blahoslavený a šťastný, kdo slouží nemocným a tráví svůj život v této svaté službě s rukama ponořenými do dobroty lásky!

Blahoslavení vy, kteří máte tak dobrou příležitost sloužit Bohu u lůžka nemocných!

Blahoslavení vy, kteří dobrořečíte Bohu, že jste byli zařazeni do hlavního chodu – sloužit nemocným, protože si můžete být jisti, že si zasloužíte ráj!

Blahoslavení vy, které bude moci doprovázet k Božím soudu jediná slza, jediný povzdech, jediné poděkování těchto ubohých nemocných!“

Sv. Kamil de Lellis

se k němu připojí a budou sloužit nemocným z čisté lásky k Bohu. Jejich rozhodnutí vyvolá překvapení a někdy i závist u druhých. Je to nové charisma, které se objevuje v Boží Církvi.

Boží dílo musí vždy projít zkouškami. Závistiví a podezíraví zaměstnanci nemocnice obviní Kamila z obskurních praktik. Zakážou mu spolčovat se s druhými. Kamil pomýšlí na založení skupiny zasvěcených osob. Aby mohl uskutečnit tuto myšlenku, dostane doporučení, aby se stal knězem.

Ve 32 letech navštěvuje Colegio Romano a sedí mezi žáčky, kteří se mu posmívají: Tarde venisti! (Přišel jsi pozdě!) Po dvou letech 26. května 1584 přijímá

Kamiliáni ve službě nemocným

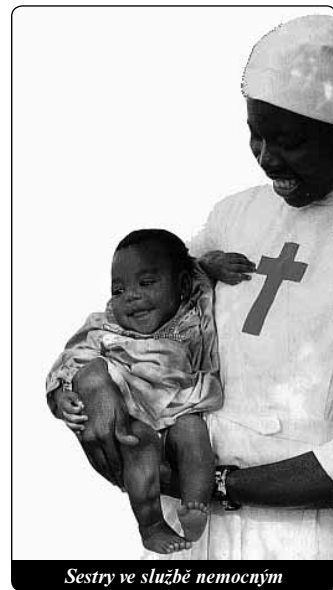
kněžské svěcení. Vrací se po 14 letech do Bucchianica jako kněz a způsobí všem velké radostné překvapení.

Opozice proti jeho ideji však v nemocnici tvrdošjně trvá i nadále. Připojil se k ní i jeho zpovědník sv. Filip Neri. Kamil dvakrát cítí pokušení všeho nechat. Ale Ukřižovaný ho dvakrát povzbudí, jednou ve snu, jednou v bdělém stavu. Uklidňuje ho, vztahuje k němu z kříže své ruce se slovy: „Neboj se, ty ustrašený, pokračuj, já ti pomůžu, protože to je moje dílo, nikoliv tvoje.“

Kamil pokračuje. Již ho nikdo nezastaví. Usadí se u kostela Madonnina dei Miracoli. Opustí se svými druhy nemocnici sv. Jakuba, aby sloužili nemocným ve velké nemocnici Svatého Ducha blízko Vatikánu. 8. září 1584 obléká do hábitu své první druhy a píše řeholi pro malé „Sdružení služebníků nemocných“, jak je nazval. Řehole je originální, ale také aktuální, protože uvádí 25 pravidel, jak se v nemocnici věnovat službě nemocných „s největší možnou pílí, s láskou, s jakou se matka věnuje svému nemocnému dítěti, a s pohledem na nemocného jako na osobu samotného Krista“. Je tu úplně nové charisma péče o nemocné, které od té doby po staletí kvalifikuje Kamila de Lellis jako reformátora služby nemocným.

V roce 1586 papež Sixtus V. schvaluje jeho družinu pod jménem „Služebníci nemocných“ s právem nosit na hrudi rudý kříž, znamení lásky a oběti pro nemocné a nikoliv jako znamení zavržení a hanby, jak se obávala Kamilova matka.

To je velký stimul pro nová povolání. Jeho velkodušnost přitahuje mladé Italy, ale i muže z jiných zemí. Počet jeho řeholníků roste. S velkou vírou se začne starat o konvent a kostel svaté Marie Magdalény blízko Panteonu. Když v roce 1590 propukne v Římě epidemie moru, Kamil se svými osmi druhy prohledává ve dne v noci domy, chýše a jeskyně v Koloseu, aby oddálil přízrak smrti. Toto hrdinství tak dojme papeže, že povýší jeho družinu na řád se slavnými sliby doplněnými čtvrtým zvláštním slibem: „Věnovat se nemocným

Sestry ve službě nemocným

i zasaženým morem s nasazením vlastního života.“ 8. prosince 1591 skládají řeholníci slavné sliby a Kamil je zvolen generálním představeným.

Celým srdcem pro nemocné

Kamil jde všem příkladem v neúnavné obětavosti a oddanosti trpícím. Jeho preferovanou nemocnicí je nemocnice Svatého Ducha jako laboratoř jeho lásky. Stěžuje si, že hodiny na blízkém Andělském hradě jdou příliš

rychle a nedopřávají mu dost času, aby uspokojil potřeby trpících. Rána na pravé noze mu působí velké bolesti. Někdy se mu zdá, že přímo hoří, ale nedá se zastavit a slouží nemocným. Ani několik ledvinových kamenů, které ho občas trápí, ho nezadrží v jeho sebedarování pro druhé.

Jeho láska přetéká, takže se ujímá i nemocných v domácím ošetření, které nazývá „velkým mořem, oceánem bez dna lásky“, protože tehdy byli nemocní ošetřováni doma, jen ti nejnuznější a vydědění na pokračování společnosti bývali umístěni ve špitálech. Se svými druhy se věnoval nemocným doma v pečlivém ošetřování, aby se zotavili, nebo je připravoval na šťastnou smrt. Zorganizoval doprovod svých bratří při válečných taženích v Maďarsku a Chorvatsku, aby ošetřovali raněné. Je v tom směru předchůdcem Červeného kříže. Posílá své bratry do míst morových epidemií v Nole, Miláně, v Neapoli.

Mnozí jeho bratři zemřeli jako mučedníci lásky při ošetřování postižených nakažlivými nemocemi. Všichni je nazývají „Služebníci nemocných“ a zvou je, aby od nich získali tělesné i duchovní služby.

V tehdejších nemocnicích se nepraktikovala hygiena ani nemocných, ani nemocničních prostor. Používat vodu pokládali za škodlivé pro nemocné a za škodlivé pokládali i větrání. Pro Kamila byla nemocnice místem svaté liturgie křesťanské lásky. S láskou předepisuje různé inovace, které představovaly sanitár-

ní revoluci. Pro jeho přílišné požadavky čistoty, hygieny a péče mu předhazovali, že je „nesnesitelný a nesnášenlivý“.

Intelligence, znalosti a duch lásky z něho učinily „iniciátora nové školy péče o nemocné“, jak ho kvalifikoval papež Benedikt XIV.

Ve svém klášteře pořádal kurzy zdravotních pracovníků. Přepsal v roce 1613 svou řeholi, aby dosáhl u svých bratří mistrovství ve službě nemocným. Je to text zdravotnické pedagogiky, který je aktuální ještě dnes, protože staví nemocného do středu pozornosti celé nemocnice, aby mu bylo slouženo s úctou a „s největší možnou pečlivostí se srdcem na rukou“. Pius XI. napsal: „Kamil se objevil jako člověk Bohem poslaný, aby sloužil nemocným a učil, jak je jim třeba sloužit.“

Svatý Kamil odešel k Pánu 14. července 1614. Papež Benedikt XIV. ho zapsal do seznamu svatých v roce 1746 a papež Lev XIII. ho spolu se svatým Janem z Boha jmenoval patronem nemocnic a nemocných.

Potřebujeme dnes nutně podobně velkodušné lidi, kteří by oživilí charisma služby a byli připraveni položit život na oltář dobra tolika trpících. Chudáčci nemocní, jak je Kamil nazýval, čekají na velkodušnou odpověď mladých stejně dnes jako tehdy.

*Podle internetových stránek
Discepolo di San Camillo -
Missionarie del Cuore
Immacolato di Maria*

DESETITISÍCE DEMONSTRUJÍ PRO ŽIVOT

Vzhledem ke 45 milionům utracených dětí manifestovalo 22. ledna 45 tisíc lidí proti zákonu, který od roku 1973 umožňuje v USA provádět potraty v mateřském lůně. Manifestující se shromáždili ve Washingtonu za mrazivého počasí. Prezident Bush jim poslal poselství, ve kterém vyjádřil svou naději, že v ochraně nenarozeného života budou učiněny další pokroky. Svou podporu vyjádřil ochráncům života také senátor Sam Brownback, který je republikánským kandidátem na místo prezidenta. Rovněž v San Francisku se sešlo 25 000 ochránců nenarozeného života.

Má ještě na začátku třetího tisíciletí smysl mluvit o záračných uzdraveních, která jsou sledována v náboženské svatyni, když v našich nemocnicích, v našich univerzitách a výzkumných ústavech konají chirurgové a výzkumní pracovníci každý den doslova divy, které mohou být pokládány za zázraky?

Navíc se zdá, že k zázrakům dochází v Lurdech stále řídkěji a obtížněji, a to také vzhledem k rostoucímu skepticizmu lidí vědy i ke krajní opatrnosti Církve.

Nicméně jsme-li pozorní k nejnovějším literárním, kulturním a náboženským tendencím především ve sdělovacích prostředcích, musíme konstatovat, že přibývá publikací, které se zabývají zázraky.

A to především proto, že fyzické uzdravení je prvořadým centrem pozornosti celého lidstva a těší se stále větší pozornosti veřejného mínění. Zdraví je a zůstane nejdrahocennějším lidským dobrem a skutečností, jak je získat zpět, představuje stále ještě tajemství.

Co je to zázrak?

Na základě nejnovějších údajů „Bureau Medical di Lourdes“ bylo prohlášeno za zázraky 66 případů uzdravení od roku 1858 do dnešního dne, od prvního, který se stal několik dnů po zjevení v Massabielle, až k poslednímu, který se stal panu Jaean-Pierre Bellymu a byl uznán roku 1999, a to z celkového počtu 7000 hlášených uzdravení.

Nicméně, není zázraku bez divy, ale ne každý div má nutně význam v souvislosti s vírou. V takovém případě se prostě jedná o událost, která vybočuje z přirozeného řádu.

Proto dříve, než začne pokřik o zázraku, je nutné vyčkat na slovo Církve. Jen církevní autorita může prohlásit nějakou událost za záračnou a dříve, než se tak vyjádří, musí mít absolutní jistotu, že původcem tohoto znamení

Franco Balzaretti

může být jedině Bůh. Pro lékaře v Lurdech se jedná o fyzická uzdravení, která jsou na základě současného stavu vědy nevysvětlitelná. To umožňuje vysvětlit od samého počátku smysl četných pedantických diskusí.

Již od samého počátku lurdských zjevení sehrávala medicína základní roli. Na prvním místě pokud jde o samotnou Bernadettu, u které lurdský lékař doktor Dozous konstatoval fyzickou i mentální integritu, a dále u prvních uzdravených osob zjistil dobrodiní milosti uzdravení.

Ale počet uzdravených osob dále neuvěřitelně rostl a bylo nutné v každém jednotlivém případě posoudit subjektivní a objektivní stránku.

Dr. Dozous registroval více než sto případů již v roce 1858 a kanovník Bertrin zaznamenal více než 4000 případů hlášených mezi roky 1858–1914.

Již od roku 1859 prof. Vergez, člen lékařské fakulty v Montpellier, byl pověřen, aby prováděl pečlivou vědeckou kontrolu všech uzdravení. Dr. de Saint-Maclou se stal jeho nástupcem v roce 1883, kdy bylo založeno Bureau Medical – Lékařský úřad jako oficiální a trvalá instituce. Dr. Boissarie, další významná postava, nastoupil po jeho smrti a setrval tam až do začátku první světové války.

Za jeho předsednictví a díky osobnímu zájmu nejvyšších církevních institucí požadoval sám

Dějí se v Lurdech zázraky?

To je otázka, kterou si klade mnoho lidí, i když s různým očekáváním a z různých důvodů. A je to otázka, kterou si klademe i my lékaři při našem každodenním setkávání se světem utrpení v kontextu, kdy zdraví je stále více zajišťováno, ale současně vyprázdněno a zbaveno tolika lidských (a křesťanských) hodnot, které je provázejí po tolik staletí. Cesta, kterou ušla věda v posledních desetiletích, dosáhla nepředstavitelných horizontů, které nás stále více udivují a dávají nám vyhlídku k ještě vzdálenějším metám.

papež Pius X., aby všechny nápadné případy byly „podrobeny řádnému církevnímu procesu“, aby mohly být případně prohlášeny za zázraky. Církev tedy disponovala potřebným „sitem kritérií“ lékařsko-náboženského charakteru pro uznávání mimořádných zázračných událostí, jako jsou nevysvětlitelná uzdravení. Tato kritéria byla stanovena v roce 1734 významnou osobností kardinálem Prosperem Lambertinim, který se pak stal papežem Benediktem XIV.

Tato kritéria, která měla sloužit k potvrzení svatosti služebníka Božího v procesech blahorečení a svatořečení, tedy v soudně právním procesu, byla vhodná také pro případy uzdravení v Lurdech.

Takže doktoři de Saint-Maclo, který byl především doktorem teologie, a Gustave Boissarie byli prvními odpovědnými autoritami v lékařské službě v Lurdech a řídili se všemi kanonickými doporučeními Benedikta XIV., aby se vyhnuli jakékoliv chybě.

Jaká jsou tato lékařská a náboženská kritéria v případě zázračných uzdravení? V tomto ohledu se mi jeví vhodné uvést podrobně souhrn směrnic kardinála Lambertiniho, pozdějšího papeže Benedikta XIV., určených pro procesy blahorečení a svatořečení (1734). Postupem doby tato kritéria byla ještě více restriktivní a přísnější.

I. Církevní kritéria

1. *Primum est, ut morbus sit gravis, et vel impossibilis, vel curatu difficilis.* Je na prvním místě zapotřebí, aby se jednalo o nemoc těžkou, nevléčitelnou nebo vyléčitelnou jen obtížně.

2. *Secundum, ut morbus, qui depellitur, non sit in ultima parte status, ita ut non multo post declinare debeat.* Za druhé je třeba, aby nemoc, která má být překonána, nebyla v závěrečném stadiu nebo v bodě, kdy sama může spontánně ustoupit.

3. *Tertium, ut nulla fuerint adhibita medicamenta, vel si fuerint, certum sit, ea non profuisse.* Za třetí nemá být použit žádný lék, a pokud je použit, musí být zjištěno, že je neúčinný.

4. *Quartum, ut sanatio sit subita et momentanea.* Za čtvrté je zapotřebí, aby uzdravení bylo neočekávané a okamžité.

5. *Quinta, ut sanatio sit perfecta, non manca aut concisa.* Za páté je nutné, aby uzdravení bylo dokonalé, nikoliv chybné nebo částečné.

6. *Sextum, ut nulla notatu digna evacuatio, seu crisis praecedat temporibus debitis, et cum causa; si enim ita accidat, tunc vero prodigiosa sanatio dicenda non erit, sed vel ex toto, vel ex parte naturalis.* Za šesté, aby v příslušném čase nedošlo k žádnému zvláštnímu vyměšování nebo pozoruhodné krizi v době, která by prokazatelně předcházela uzdravení; v takovém případě by uzdravení nemohlo být pokládáno za zá-

značné, nýbrž spíše za zcela anebo částečně přirozené.

7. *Ultimum, ut sublatus morbus non redat.* Konečně aby se překonaná nemoc znovu nevrátila.

Především tedy je nutné, aby se jednalo o vážnou nemoc s těžkou prognózou, nevléčitelnou nebo s riskantním průběhem, jak napsal autor.

Nicméně naši kolegové z té doby, a ještě více jejich nástupci šli dokonce dále než kardinál Lambertini a požadovali, aby nemoc byla přesně indikována s objektivními symptomy a přiměřenými vyšetřeními. To vyloučilo všechny nemoci mentální a bylo nutné, aby nemoc bylo možno evidentně vyšetřit. Dnes se samozřejmě značně rozšířily komplexnější vyšetřovací procedury, které umožňují komplexní formulaci diagnózy v samotné oblasti „falešných pozitiv“ nebo „falešných negativ“, která můžeme pozorovat v mnoha laboratorních zkouškách nebo na echografických či radiologických snímcích. Je samozřejmě, aby nemoc nebyla léčena anebo aby se projevila jako zcela odolná vůči všem terapiím. Toto kritérium, které bylo možné snadno sledovat v devatenáctém století, kdy seznam lé-

čiv byl značně omezený, je dnes prokazatelné mnohem obtížnější. Disponujeme totiž léčivy a procedurami mnohem záhadnějšími a účinnějšími.

Ale jak vyloučit, že jsme při tom nesehráli sami nějakou roli?

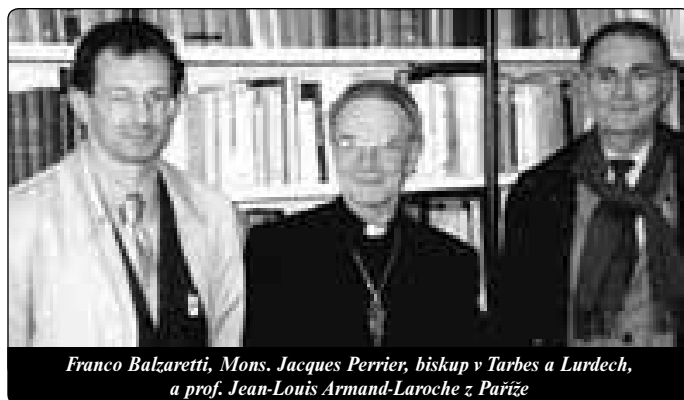
Následující kritérium, které je nejvýznamnější, je kritérium náhlého uzdravení. My se nakonec spokojujeme s tím, že mluvíme spíše o výjimečné rychlosti než o okamžitosti, protože to vždy vyžaduje určitý čas, který se mění podle stupně počátečních poruch.

Důležitá přitom je udivující obnova funkce doprovázená urychleným zahojením tkáně. Uzdravení je dokonalé, i když zanechá nějakou neodstranitelnou jizvu po nevratném poškození. Konečně uzdravení musí být definitivní.

V tomto ohledu se využívá prodloužené doby sledování, namáhavé, ale vždy kolegiální kontroly, abychom měli jistotu, v transparentní otevřené diskuse všech lékařů, ať je to kdokoliv, věřící nebo nevěřící, tak aby nedošlo k žádné recidivě. Dokud se všechny tyto podmínky nepotvrdí, není možno mluvit o uzdravení v Lurdech. Jestliže tato kritéria jsou vyžadována v Římě v případech blahorečení a svatořečení, tím spíše musí být uplatněna v případě Neposkvrněného Početí! V roce 1948 Mons. Théas, biskup v Tarbes a Lurdech, chtěl vytvořit další normy a indikace ještě více jasné a logické pro lékaře v úřadě pro uznávání uzdravení, pokud jde o uznání zázračného uzdravení, a určil tři základní kritéria:

- Jedná se opravdu o nemoc?
- Je to pravé uzdravení?
- Neexistuje přirozené vysvětlení?

Ve stejné době, kdy se medicína stává více vědeckou, byl pod vedením prof. Laureta ustanoven *Národní lékařský výbor*, sestavený z univerzitních specialistů, aby kontrola byla přísnější

Franco Bazaretti, Mons. Jacques Perrier, biskup v Tarbes a Lurdech, a prof. Jean-Louis Armand-Laroche z Paříže

PETICE

a zajistila neklamné závěry. Ten- to výbor se stal v roce 1954 me- zinárodní (CMIL) a získal tím ještě větší autoritu a univerzálnější dimenzi.

V současné době má Meziná- rodní lékařský výbor pro Lurdy sídlo v Paříži a jeho předsedou je Mons. Jacques Perrier, biskup v Tarbes a Lurdech, a prof. Jean- Louis Armand-Laroche z Paříže. Výbor má 25 členů s významnou mezinárodní pověstí, univerzit- ních profesorů a lékařů obzvlá- ště zkušených a kvalifikovaných, kteří pocházejí z různých zemí světa. Je mezi nimi prof. Gra- ziano Preto, ředitel Casa di Sol- lievo della Sofferenza v San Gio- vanni Rotondo.

Každá úplná lékařská zpráva, pečlivě redigovaná odpovědným lékařem lékařské služby a ově- řená v Bureau Medical, kterému aktuálně předsedá dr. Patrick The- iller, je postoupena CMIL, kte- rý se schází buďto v Paříži, nebo v Lurdech. Po bedlivém prošet- ření CMIL zprávu buďto schvá- lí, nebo zamítne v první instanci. Pokud to případ vyžaduje, mo- hou následovat další konzultace a jsou přizváni další externí kva- lifikovaní specialisté.

V současné době sleduje CMIL dva velice zajímavé pří- pady, které mohou mít důležitý vývoj. Aby bylo možno rozhod-nout o zázračném uzdravení, mu- sí existovat tyto předpoklady:

1. Abnormální skutečnost: je to fenomén uzdravení, které je zcela neočekávané a nevysvětlitel- né z hlediska nejnovějších lé- kařských zřetelů známých v lé- kařské vědecké literatuře a které bude předmětem hlubšího lékař- ského šetření.

2. Znamení, které vyzývá, abychom uvěřili ve zvláštní Bo- ží zásah na přímluvu Naší Pa- ní v Lurdech, zásah, který musí uznat Církev na základě vyjádře- ní uzdravené osoby. Tento bod musíme ještě upřesnit:

a) Definice zázraku: je to vý- jimečná a mimořádná událost, nevysvětlitelná momentálním stavem vědy.

V době od 3. do 5. května 2005 se shromáždilo ve Fatimě mno- ho kardinálů a biskupů k sympoziu o Panně Marii. Toto sympo- zium organizovalo šest kardinálů: Telesfor Toppo z Indie, Edu- ard Dagnon z Montrealu v Kanadě, Louis Martinez ze San Juan (Porto Rico), Ricardo Vidal z Filipín, Ernesto Corripio z Mexi- ka a Varkey Vithayathil z Indie. Mezinárodně proslulí teologo- vé přednesli své přednášky k různým aspektům postavení Panny Marie jako Spoluvykupitelky. Také několik kardinálů a biskupů vystoupilo se svými vlastními teologickými úvahami. Na konec sympozia usnesli se přítomní kardinálové a biskupové jednohlas- ně, že předloží papeži Benediktu XVI. novou petici s cílem, aby bylo slavnostně vyhlášeno dogma o duchovním mateřství Matky všech národů pod aspektem jejího trojího postavení jako spolu- vykupitelky, prostřednice všech milostí a přímluvkyně.

SVĚDECTVÍ KARDINÁLA TOPPA, SPOLUPREZIDENTA FATIMSKÉHO SYMPOZIA

V sobotu 3. června 2006 jsem měl privilegium soukromé au- dience u Jeho Svatosti papeže Benedikta XVI. Když jsem žádal o tuto audienci, bylo mým prvním záměrem předložit Svatému otci Akta teologických přednášek na sympoziu ve Fatimě 2005 o Marii Spoluvykupitelce a v latinské řeči napsané Votum, které podepsalo mnoho biskupů a kardinálů a ve kterém žádají Svaté- ho otce o slavnostní jmenování Panny Marie Spoluvykupitelkou, Prostřednicí všech milostí a Přímluvkyní.

Během patnáctiminutové audience přijal Svatý otec Votum a Akta s velkým zájmem. Byl překvapen, že tolik kardinálů a bis- kupů podepsalo toto Votum. Krátce prohlédl Akta a řekl, že si je přečte a předá dále Kongregaci pro nauku víry, jak požadu- je protokol.

Modleme se nyní všichni naléhavě za petici o toto mariánské dogma a mějme důvěru, že náš Pán a naše milá Paní, s nimiž jsme spojeni svou angažovaností, modlitbou a úsilím, udělají všechno potřebné, aby tato záležitost došla svého naplnění.

Podle Maria heute 1/2007

b) Charakteristiky zázraku: je to událost neočekávaná a mimo- řádně rychlá, trvalá, bez recidi- vy, ověřitelná vědeckými metoda- mi interdisciplinárního charakte- ru, jako jsou biologie, medicína, teologie atd.

c) Kontext, ve kterém se zá- zrak udál: historická epocha, do- kumentace a ikonografie, umís- tění v katolické církvi a nikoliv v jiných vírách nebo kulturách atd.

d) Autorita, která zázrak vy- hlašuje: po dobrozdání CMIL je to církevní ordinář diecéze, od- kud zázrak pochází, nebo jiná au- torita Církve. Po roce 1977 na ná- vrh Mons. Donce, který nedávno zemřel, na základě pravidel stanovených Benediktem XIV. bylo de- finováno 16 otázek, které mimo jiné zavádějí nutnost vyloučit psy- chopatologické jevy a připouštějí výlučně případy uzdravení z těž- kých nemocí jasně prokazatel-

ných způsobem, který je „vědec- ky nevysvětlitelný“.

Závěry přísné lékařské komise představují poslední podklad pro nezbytný kanonický soud uzná- ní pravého zázraku mezi tisíci uzdraveními, připisovanými pří- mluvě Panny Marie Lurdské.

Nenajde se v budoucnosti vě- decké vysvětlení těchto zázraků? Tento dotaz, předložený jedním z lékařů, který se pak stal členem CMIL, se může zdát provokativní, ale je to otázka, kterou mu čas- to kladli přátelé, kolegové a lidé z oblasti kultury nebo sdělova- cích prostředků. Na tuto otázku je možno dát různé odpovědi. Jedna z nich spočívá v konstato- vání, že vědecké poznání má ještě daleko k tomu, aby nám odhalilo všechna tajemství. Molekulární chemie, genetika, neuronová spo- jení, abychom jmenovali jen ně- které, jsou v plném rozvoji a při- nášejí den co den nová tajemství

a nové perspektivy, před několi- ka lety ještě nemyslitelné.

Nicméně dosud jsme nena- šli ani jeden případ vědeckého vysvětlení pro ta nejprvnější zá- zračná uzdravení. Nicméně lurd- ská uzdravení jsou předmětem výjimečných bádání v různých rovinách. Existuje ještě mnoho fyzických nemocí, pro které ne- existují účinné terapie, a existu- jí některé neurologické choro- by, jako roztroušená skleróza, nebo se jedná o řadu poruch neuromotorických a posttrau- matických, tak častých v našich dnech. Pak se jedná o některé in- fekce nebo onkologické nádory, ve všech těchto případech se me- dicína dostává často do situace, že musí složit ruce a uznat svou bezmocnost..., a pro lékaře není vždy snadné to připustit!

Bureau Medical zaregistro- valo v minulém roce návštěvu 3794 zdravotnických pracovní- ků, z nichž 2162 jsou lékaři. Lé- kaři jsou pro uzdravení v Lur- dech velice důležití, aby moh- li poradit v potřebách a nikoliv proto, aby dělali všechno mož- né pro vyloučení vědeckého vy- světlení. Sama víra vyžaduje, aby se věda vyjádřila k věrohodnos- ti těchto znamení, i když potom čeká na Církev, aby se vyjádřila, zda jde o zázrak, nebo ne.

Dr. Boissarie rád opakoval: „Dějiny Lurd napsali lékaři!“ Ta- to prorocká slova pronikají kaž- děho lékaře, každého nemocné- ho, každého poutníka přítom- ného v Lurdech. Je to vědecká serióznost, loajálnost a důsled- nost, kterou lékaři prokazují, a to tvoří podstatný základ věrohod- nosti samotné lurdské svatyně. Tak prohlásil P. Francois Varil- lon, francouzský jezuita, který zemřel na konci 70. let: „Nábo- ženství nepřisluší, aby určova- lo, že voda mrzne při 0° nebo že součet úhlů trojúhelníku je 180°. Stejně tak nepřisluší věd- ě, aby posuzovala, zda Bůh zasahu- je v našem životě.“

Franco Balzaretti, viceprezi- dent Asociace katolických léka- řů Itálie. Člen CMIL v Lurdech.

Drazí bratři a drahé sestry, 11. únor, den, ve kterém Církev slaví liturgickou památku Panny Marie Lurdské, uskutečnil se v Soulu v Koreji 15. světový den nemocných. Uskutečnil se zde určitý počet shromáždění, konferencí, pastoračních setkání a liturgických slavností spolu s představiteli Církv v Koreji, se zdravotním personálem, s nemocnými a jejich rodinami. Ještě jednou se Církev obrací k těm, kteří trpí, a požaduje pozornost k nevléčitelně nemocným, k těm mnohým, kteří umírají z důvodu závěrečné fáze své nemoci. Ti jsou přítomni na všech světadílech a zvláště na místech, kde chudoba a těžkosti způsobují nesmírnou bídu a bolest. S vědomím těchto utrpení budu duchovně přítomný na Světovém dni nemocných a spojen se všemi, kteří se setkají, aby diskutovali o soužení způsobeném nevléčitelnými chorobami v našem světě, a budou vyzývat křesťanská společenství k úsilí vydávat svědectví o Pánově něžnosti a milosrdenství.

Být nemocný, to přináší s sebou nevyhnutelně okamžiky krize a vážné konfrontace s vlastní osobní situací. Pokrok v lékařských vědách často nabízí prostředky, jak se vyrovnat s touto výzvou, alespoň pokud jde o její fyzické aspekty. Lidský život má totiž svá vnitřní omezení a dříve nebo později končí smrtí. To je zkušenost, ke které je povolána každá lidská bytost, a ta by na ni měla být připravena. I přes pokroky ve vědě není možno najít prostředky pro všechny nemoci, a proto v nemocnicích, hospicích i v domech na celém světě se setkáváme s utrpením četných našich bratří a sester nevléčitelně nemocných a často v jejich konečné fázi. Navíc mnoho milionů lidí žije dosud ve světě v nezdravých podmínkách, kde nemají přístup k velmi nutným lékařským zákrokům. Lidé žijí často v tak primitivních podmínkách, že počet lidských bytostí,

Poselství Benedikta XVI. ke Světovému dni nemocných 11. února 2007

teré pokládáme za nevléčitelné, se nesmírně zvětšuje.

Církev chce podírat nevléčitelně nemocné a ty, kteří jsou v závěrečné fázi, vyzývá k přiměřené sociální politice, která by mohla přispět k odstranění příčin mnohých nemocí, a naléhavě požaduje péči o ty, kteří umírají a nemohou počítat s žádnou lékařskou péčí. Je nutno podporovat politické úsilí, aby bylo schopné vytvořit podmínky, ve kterých by lidské bytosti mohly snášet nevléčitelné nemoci a vyrovnat se se smrtí důstojným způsobem. K tomu je nutné znovu zdůraznit nezbytnost center pro paliativní péči, která poskytují komplexní ošetřování, nabízejí nemocným lidskou pomoc a duchovní doprovod těm, kteří ho potřebují.

To je právo, které přísluší každé lidské bytosti, a všichni se musíme vynasazít, abychom je hájili.

Toužím povzbudit úsilí těch, kteří se každodenně starají, aby zajistili nevléčitelně nemocným, kteří se nacházejí v konečné fázi, spolu s jejich rodinami přiměřenou a láskyplnou péči.

Církev následuje příkladu dobrého Samaritána a projevuje zvláštní péči o nemocné. Skrze své jednotlivé členy a své instituce je nadále po boku trpícím a umírajícím a snaží se zachovat jejich důstojnost v těchto významných okamžicích lidského života. Mnozí tito jednotlivci, zdravotní personál, pastorační aktivisté, dobrovolníci a instituce na celém světě ustavičně slouží nemocným ve spo-

jení s paliativní péčí v nemocnicích, na ulicích měst, v oblasti projektů domácí péče a ve farnostech.

Nyní se obracím k vám, drazí bratři a drahé sestry, kteří trpíte nevléčitelnými nemocemi a jste v konečné fázi. Povzbuzuji vás, abyste rozjímali o utrpení ukřižovaného Krista a ve spojení s ním se obraceli na Otce s plnou důvěrou ve skutečnost, že všechn život, a zvláště váš, je v jeho rukou. Buďte si vědomi, že vaše utrpení spojené s utrpením Kristovým se projeví jako plodné pro potřeby Církv a světa. Žádám Pána, aby posiloval vaši víru a vaši lásku zvláště v průběhu těchto zkoušek, kterými procházíte. Doufám, že ať jste kdokoliv, najdete vždy nezbytné duchovní povzbuzení a duchovní sílu, abyste živilí svou víru a přibližovali se více k Otci života. Církev touží být s vámi prostřednictvím svých kněží a svých pastoračních spolupracovníků nyní v hodině potřeby a zpřítomňovat vám tak láskyplné milosrdenství Kristovo k tomu, kdo trpí.

Konečně žádám všechna církevní společenství na celém světě a zvláště ta, která se věnují službě nemocným, aby pokračovala v práci s pomocí Panny Marie Uzdravení nemocných a vydávala svědectví o láskyplné starostlivosti Boha, našeho Otce. Kéž blahoslavená Panna, naše Matka, posiluje všechny, kteří jsou nemocní, a pomáhá těm, kteří obětovali svůj život, aby jako dobří Samaritáni ošetřovali fyzické i duchovní rány trpících. Spojen s vámi v myšlenkách i v modlitbě uděluji všem ze srdce apoštolské požehnání jako záruku síly a pokoje od Pána.

*Vě Vatikánu 8. prosince 2006
Benedikt PP XVI.*

CHYBNÁ ALTERNATIVA

Při „Dies facultatis“ na Vysoké teologicko-filozofické škole v Heiligenkreutzu v Rakousku označil rakouský filozof Günther Pöltner alternativu „Stvoření, nebo evoluce“ za zcela chybně položenou otázku. Pojem stvoření představuje „existenciální zkušenost úžasu nad divem světa“ a nelze ji degradovat na pouhou „vulgární zprávu o stvoření“. Rozhodující nedostatek evolucionismu spočívá v tom, že „metodicky redukuje náš životní svět“. Přírodovědci jsou nuceni redukovat plnost vnitřních fenoménů na „vypočitatelný stav“, aby „vůbec získali nějaký konkrétní předmět“. Tak předem vyloučí některé zásadní otázky. Vyloučeno je všechno, co se týká člověka jakožto člověka, zvláště taková témata, jako svoboda, mravnost, svatost a Bůh. Tato vyloučení představují nejen „metodický ateismus“, nýbrž i vážné nebezpečí „metodického a-humanismu“. Kde evolucionismus neuznává svou metodickou omezenost, stává se pouhou ideologií. Teologie však má na tom svou spoluvinu, protože ve slepé obraně proti útokům přírodovědců představila takové pojetí stvoření, které nevidí, jaký je vlastní smysl biblické zprávy o stvoření, totiž „úžas nad stvořitelským dílem“. Teologie musí chránit vědomí o „zázraku vzniku bytí“.

PREZIDENT DO MARIAZELL

Nově zvolený rakouský spolkový prezident Alfréd Gusenbauer během volební kampaně prohlásil, že dojde-li k tomu nemožnému, že se po Bawag-skandálu přece stane sociální demokrat prezidentem, mohou sociální demokraté vykonat i pouť do Mariazell. Tento slib chce nyní nový prezident splnit a na jaře vykoná pouť na toto významné poutní místo.

Z Bavorska do Říma

Život Josefa Ratzingera

Přišel na svět na Bílou sobotu roku 1927 a uznal to později jako zvláštní okolnost, způsob svolení Boží prozřetelností. Měl sotva několik hodin, když se rodiče rozhodli, že ho dají pokřtít. Bylo to v době, kdy se ještě neslavila noční velikonoční vigilie, při které se světi křestní voda. Tento obřad se slavil na celém světě v dopoledních hodinách. Proto strážmistr Josef Ratzinger z Marktlu nad Innem, nevelké obce v Dolním Bavorsku, a jeho žena Marie přišli do kostela se svým sotva narozeným třetím

Josef Ratzinger když mu bylo 6 let

dítětem a farář Josef Stangl ho pokřtí právě posvěcenou vodou. „Tím způsobem byl můj život od počátku ponořen do tajemství velikonočních svátků, a to mě naplňovalo vděčností, protože to mohlo být jediné znamením velkého požehnání,“ napsal později ve svém životopise.

Ačkoliv byla již polovina dubna, den byl chladný, padal dokonce sníh, proto z obavy před prochlazením zůstaly ostatní děti doma. V hornatém Bavorsku to nebylo nic zvláštního. Chladné Velikonoce se v Bavorsku objevují často.

Na rodný dům v Marktlu, o který byl po jeho volbě na papežský stolec takový zájem, nemá on sám jako chlapec žádné vzpomínky. Jeho otec jako strážník byl překládán z místa na místo a dva roky po Josefově narození celá rodina bydlela v Titt-

moningu, malém městečku nad řekou Salzach u rakouských hranic. Nejstarší vzpomínka patří právě tomuto místu. Ve své autobiografii napsal: „Tittmoning zůstal krajem snů mého dětství.“ Ale to ještě nebyl ten pravý dům jeho dětství. V zemi sílil Hitlerův nacismus a otec nebyl jeho příznivcem. V roce 1932 mu za otevřenou kritiku národního socialismu ještě nehrozila smrt. Byl přeložen na pět let do Aschau nad Innem na úpatí Alp. Teprve když odešel v roce 1937 do výslužby, odstěhoval se otec s celou rodinou do Hufschlagu, kde si za nevelkou sumu mohl koupit starší obytný domek, který se stal pravým rodinným domem malého Josefa, ve kterém prožil chlapecká léta.

Otec byl velice nábožný, náročný a spravedlivý. Zbožnost matky byla vroucí, srdečná a jasná, vzpomíná na své dětství kardinál. Nebyli chudí, ale mezi zámožné také nepatřili. Rodiče žili skromně a snažili se zajistit svým dětem vzdělání. Často se modlili a v neděli chodili do kostela i třikrát.

Po příchodu do Traunsteinu začal mladý Ratzinger navštěvovat humanistické gymnázium. Silný důraz, jaký se kladl na studium klasických jazyků, zvláště

1. svatě přijímání

latiny, ukázal se jako velice užitečný, když později začal studovat teologii a jako kněz mohl vést na II. vatikánském koncilu disputace v oficiálním církevním jazyku.

Mládí ve stínu hákového kříže

Do malého semináře nastoupil na podzim 1939, právě tehdy, kdy jeho starší sestra Marie po složení maturity a po povinné praxi v zemědělství dostala místo v obchodní kanceláři a v dalekém Polsku student Karol Wojtyla utíkal na východ před německými letadly. Ozvěny války dolehly i na Bavorsko. V důsledku válečných akcí byly prostory semináře změněny na vojenskou nemocnici a ředitel semináře musel hledat pro své chlapce jiné umístění.

Válka a zásady národního socialismu nemohly nechat v Německu nikoho lhostejným ani neorganizovaným. Jako student semináře byl Josef automaticky zařazen do Hitlerjugend, ačkoliv s touto organizací absolutně nesouhlasil. Nicméně od roku 1941 existovala v Říši pro mladé povinnost náležet do této organizace. Když odešel ze semináře, toto členství skončilo. Již dříve byl jeho starší bratr Georg nasažen na práci v Říši a na podzim roku 1942 byl odeslán na frontu. Josefa válečná mašinerie vtáhla do svého soukolí v roce 1943, kdy byl povolán k protiletectvé službě, kterou vykonával v Mnichově. Sloužil zde jako voják celý rok a současně vyučoval na renomovaném mnichovském gymnáziu. V roce 1944 byl zařazen do služby práce v Říši podobně jako dříve jeho bratr a vykonával ji v Rakousku blízko maďarských hranic v tzv. rakouském legionu. Vzpomíná na to jako na zlý sen. („Fanatičtí ideologové se na nás bez lítosti pásli,“ napsal o nadřízených.) Přemlouvali ho dokonce, aby vstoupil do SS, ale on se vymluvil, že se chce stát katolickým knězem. Nacisté na to reagovali posměchem a urážkami.

„Častovali nás urážkami a kletbami, ale tyto vulgarizmy chutnaly výborně, protože nás osvobozovaly od ohrožení klamnou laskavostí a všemi jejími následky,“ vzpomíná později v knížce „Můj život“. Otec Ratzinger se domníval, že „vítězství Hitlera by nebylo vítězstvím Němců, ale vítězstvím antikrista, který by přivolal čas apokalypsy na všechny věřící, a nejen na ně“.

Josef Ratzinger jako voják

V listopadu 1944 prošel základním pěchotním výcvikem, ale vzhledem ke zdravotnímu stavu byl osvobozen od většiny povinností. Několik měsíců později, když už spojenci vstupovali na německé území, vyskočil z vlaku, který jel přes Traunstein, a vrátil se domů. Tam ho zastihlo americké vojsko, které si v jejich domě zřídilo místní velitelství. Když vyšlo najevo, že mladý Josef je vojákem, musel si opět vzít uniformu a poslali ho do zajateckého tábora. Osvobození se dočkal koncem června 1945. Vrátil se domů, kam se krátce předtím vrátil i jeho bratr. Na podzim oba opět odešli do semináře, tentokrát do Freisingu, sídla mnichovské arcidiecéze.

O tomto období studia a formace později napsal: „Nikdo nepochyboval o tom, že Církev byla místem našich nadějí. Přes lidské slabosti byla alternativou po ničivé nacistické diktatuře. Církev díky své síle, která pochází z věčnosti, se uchovala, když procházela peklem, které pohltilo mocné tohoto světa. My jsme zakusili sílu Církve: brány pekelné ji

nepřemohly. Viděli jsme z vlastní zkušenosti, čím jsou »brány pekla«, a mohli jsme vidět, že dům zbudovaný na skále zůstal neporušený.“

Po dvouletém studiu ve Freisingu přesídlil do Mnichova a nastoupil na kněžecí Gregorianum, teologické učiliště spojené s mnichovskou univerzitou, kde se připravovali budoucí kněží z celého Bavorska.

Po čtyřletém studiu na slavnost svatých Petra a Pavla

29. června 1951 přijal Josef Ratzinger v katedrále ve Freisingu z rukou kardinála Michaela Faulhabera kněžské svěcení. Popisuje tento okamžik takto: „Byl to vrcholný bod mého života. Ve chvíli, kdy šedivý biskup položil své ruce na moji hlavu, jakýsi ptáček vyletěl od oltáře a zašvitořil radostnou melodií. Bylo to pro mě jako zavolání shora: Tak je to dobře, jsi na správné cestě!“ Současně přijal kněžské svěcení i jeho bratr Georg. Oba slavili primiční mši svatou ve své farnosti sv. Osvalda.

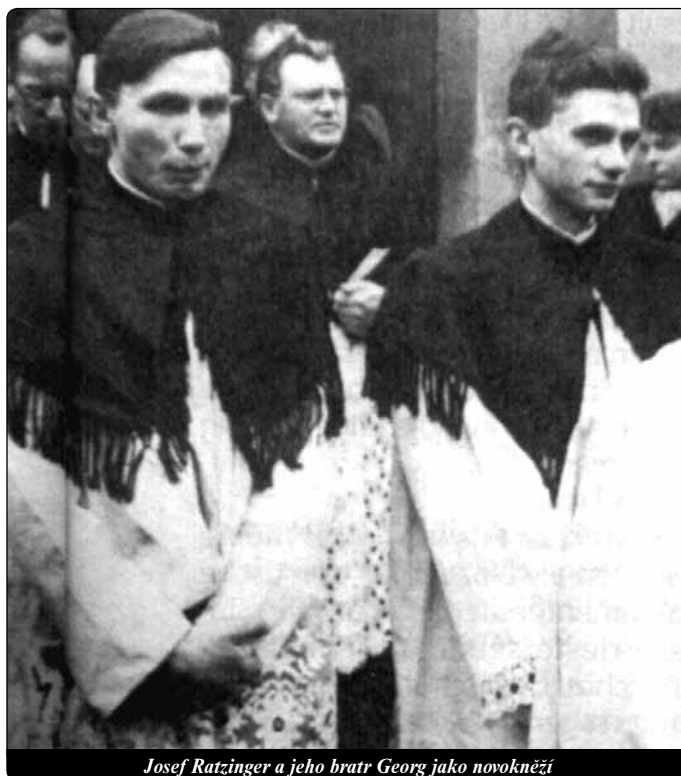
Prvním místem mladého kněze byla farnost Nejsvětější Krve Páně ve vilové čtvrti Mnichova. Budoucí papež se stal kaplanem. Vzorem byl pro něho dobrý farář Blumenstein: „Do posledního dechu celým srdcem, celým svým bytím chtěl plnit kněžskou službu. Umřel cestou k těžce nemocné osobě, které měl přinést viaticum,“ vzpomíná ve svém životopise. Ratzinger vyučoval náboženství, sloužil mši svatou, zpovídal, dělal vše, co je povinností kněze. Brzy objevil zvláštní zálibu v práci s mládeží. Následující rok začal pracovat pastoračně v semináři ve Freisingu, kde současně pracoval na doktorátu. V červenci 1953 obhájil disertační práci na téma „Boží lid a dům v nauce sv. Augustina o Církvi“ a získal doktorát teologie.

Trest za novátorství

Budoucí papež nastoupil akademickou dráhu a vyrůstal v jednoho z nejvýznamnějších teo-

logů současné katolické církve. Svoji habilitaci věnoval teologii a dějinám zjevení u svatého Bo-naventury z podnětu svého promotora, který se domníval, že jestliže doktorská práce se zabývala starověkem, habilitační práce by se měla obrátit ke středověku. Ale nebylo to bez těžkostí. Práce už byla napsaná, promotor byl nadšený a určitý běh okolností způsobil, že se uvolnilo místo na katedře teologie na učilišti ve Freisingu. Když měl taktó zajištěné postavení, přivedl k sobě stárnoucí rodiče, najal pro ně dům a čekal na zkoušku. Druhý recenzent, který se zpozdil, usoudil, že práce nevyhovuje, a odmítl ji. Ukázalo se, že je příliš novátorská a směle nakládá s obvyklými soudy. Nechybělo mnoho, a život budoucího papeže se mohl ubírat po zcela jiných cestách – mohl skončit na dlouhá léta v nějaké odlehle farnosti (už se po ní začal ohlížet), snad by se stal farářem, možná i biskupem, ale na této cestě se vůbec nemusel setkat s kardinálem Karlem Wojtylou.

Naštěstí díky inteligenci a srdnaté práci i podpoře promotora podařilo se překážky překonat.

Josef Ratzinger a jeho bratr Georg jako novokněží

Boží Tělo v Mnichově 31. 5. 1945

Opravenou práci kolegium přijalo a čerstvě habilitovaný doktor se stal docentem na mnichovské univerzitě. Konzervativci ho označili za modernistu a příznivce nových proudů západoevropské teologie.

Ve Freisingu přednášel jen krátce. Jeho předností a bystrého rozumu si v akademickém prostředí brzy povšimli a na jaře 1958 dostal návrh, aby se ujal katedry fundamentální teologie na prestižní univerzitě v Bonnu. V té době jeho bratr absolvoval studium hudby v Mnichově a odešel do Tarnsteinu, kde vedl smíšený sbor. Tam se nyní mohl ujmout svých rodičů. V dubnu začal mladší Ratzinger přednášet na bonnské univerzitě, kde byl studenty nadšeně přijat. Jen několik týdnů předtím zemřel Pius XII.

Na papežský stolec nastoupil Jan XXIII. To znamenalo zlom v církevních dějinách.

Koncilový teolog

Když nový papež oznámil úmysl svolat koncil, nebyl tento zlom ještě patrný. Ratzinger jako reprezentant „nového“ v teologii byl v nejlepším styku se svým arcibiskupem mnichovským metropolitou kardinálem Wendlem, který byl pokládán za konzervativce. Zcela jiné kontakty měl s kolínským metropolitou Fringsem, se kterým ho pojilo „srdečné a upřímné porozumění“. Kolínský arcibiskup přijel na Ratzingerovu přednášku na téma teologie koncilu, kterou Ratzinger vyhlásil na katolické akademii v Bensbergu, a po této přednášce s ním měl dlouhý rozhovor. Jako člen přípravné komise posílal Ratzingerovi schémata koncilních dokumentů a očekával od něho korektury a podněty. Ratzinger byl přísným kritikem, ale nechoval se jako mnozí „pokrokoví“ teologové. Soudil jen, že podklady jsou příliš svázány se „školní teologií“ a neodrážejí myšlení těch, kteří jsou v pastoraci.

Kardinál Frings poznal, že Ratzingerova stanoviska jsou mu blízká, a vzal ho s sebou na koncil jako svého teologického poradce. Již na závěr prvního sezení získal pozici koncilního teologa (peritus).

V této roli absolvoval všechna zasedání Vatikánského koncilu a účastnil se aktivně práce na jednom koncilním projektu. Spolupracoval s významným teologem Karlem Rahnerem a při té příležitosti si uvědomil, jak mnoho je toho, co je oba rozděluje. V dalších letech se stal Rahner hlavním představitelem progresistů. Ratzinger zaujal postoj umírněných. Později jako kardinál hodnotil své koncilní zkušenosti jako velice cenné. Ovlivnily jeho pozdější život i vědeckou činnost. Našel tam potvrzení svého povolání jako teologa.

(Dokončení přístě)

Spoluvykupitelka u paty kříže

U paty kříže přijímá Maria skrze utrpení svého Syna nový úkol. Není jen prostě matkou, která tak jako mnohé jiné matky ztrácí svého syna a je přítomna jeho smrti. Ona se nachází v postoji víry a poslušnosti vůči božskému Synu a jeho svatě vůli v nadpřirozeném spojení s jeho bolestmi. Ale nyní je tato její jednota vyjádřena skutečností, že syn ve svém smrtelném zápasu je pro matku nedostupný. Je tomu tak, protože je povolána, aby vytrpěla něco, co sice tryská z tajemství Syna, ale co na první pohled nedává žádnou naději. Toto utrpení by bylo možno přirovnat k utrpení v očištění, kde má duše uznat moc hříchu, aniž by si kladla otázku o své vlastní osobní implikaci: je to očišťující utrpení, které pramení z pochopení hříchu a vědomí toho, co z něho vyplývá. Také Maria je zachváčena tímto ohněm, který stravuje hřích světa: zakouší ho v duši a vidí ho, mohli bychom říct, že ho vidí konkrétně ve smrti Syna. Je ponořena do tohoto ohně, do kterého Syn později ponoří mnohé další hříšníky, ale na rozdíl od nich všech, kteří budou očištěni po ní, ona se nikdy žádného hříchu nedopustila, a trpí proto v plné spoluúčasti s Pánem. Na ní se jako na první ověřují účinky očištění ohně skrze Syna, který rovněž trpí, ale snáší zdánlivě pasivně to, co se mu přihodilo. Ale protože ona je bez hříchu, a přesto žár v ní plane s očišťující silou, oheň v ní hoří v předstihu k blahu druhých. Zatím je nevidí: uvidí je, až jí je Syn předá viditelně, to je o Velikonocích. Jestliže dříve dala formu Synovu lidskému životu v jeho těle, nyní musí Maria umřít jeho smrtí. Ne že by Syn dával Matce smrt, ale ona ji přijímá v jeho smrti. To všechno se děje mimo všechny lidské zákony. Stává se někdy, že milenec usmrtí svou milenkou a pak sám podstoupí smrt: je to lidský čin, který má

svou velikost. Ale Maria je zapojena do smrti Syna formou odevzdanosti Otcí: tam nemůže vést žádná cesta čistě lidská. Později také mučedníci budou zapojeni do Pánovy smrti, také oni s ní budou souhlasit. Ale to bude smrt fyzická. Pro Marii je to naopak smrt duše, skutečná spoluúčast na tom všem, co je Synovo a co se děje v Synu. On není jen pokořený člověk, přinucený, aby zanechal v potupné smrti nenaplněný svůj život, své dílo a své plány. On je Bůh a jeho smrt je smrt Toho, který svou smrtí jen zdánlivě dává padnout svému poslání. Jeho slova a jeho učení jsou v tomto okamžiku nepochopitelné, protože On umírá. Do této události více než lidské je zapojena Matka, i když v tomto okamžiku i pro ni je všechno nepochopitelné. Jen Otec a Duch vědí, co se zde děje. Duch, který vrací Syna Otcí, nese Otcí také Mariino spoluvykupitelství, tak jako přinesl Marii sémě Boha. Je to něco, co se odehrává v temnosti, tak jako zastínění Duchem. Již svým Ano byla zapojena do tajemství, ale

POTĚŠITELNÉ OHLÉDNUTÍ - pokračování ze str. 2

slova. Využívám této příležitosti, abych ještě jednou pozdravil Jeho Svatost Bartoloměje I. a poděkoval mu za list, který mi napsal po mém návratu do Říma. Ujišťuji ho svou modlitbou a svým úsilím, aby se projevil důsledky onoho objetí míru, které jsme si dali během božské liturgie v kostele svatého Jiří ve Fanaru. Rok se uzavřel oficiální návštěvou arcibiskupa Athén a celého Řecka Jeho Blaženosti Christodouluse, se kterým jsme si vyměnili významné dary - ikonu Panhagia a ikonu objetí svatých Petra a Pavla.

Nejsou to okamžiky velké duchovní hodnoty, okamžiky radosti, oddechu na tomto dlouhém výstupu k jednotě, o kterých jsem mluvil? Tyto okamžiky vrhají

v tomto tajemství splývalo všechno to krásné i obtížné, aby mohla dát světu Mesiáše. Nyní naopak je všechno zahaleno do strašného tajemství, že má ztratit svého jediného božského Syna. A právě nyní v tomto přítomném okamžiku, který neúprosně pohlcuje všechno přítomné i budoucí, není možno vidět jiný smysl dění, ale pouze nekonečnou ztrátu. Je to ztráta lidská, ale protože se uskutečňuje uvnitř onoho Ano, odevzdaného Bohu, je prožívána v atmosféře Boží svrchovanosti, ke které se přistupuje pouze v modlitbě, modlitbě, která je v tomto okamžiku společně s Duchem odpovědí nebi. Proto jí Maria prožívá ve vnitřním postoji, připraveném modlitbou, stykem se Synem, a to již od předurčení. Je to modlitba, ve které si vyprošuje všechny Boží dary, aby se tak stala svobodnou pro roli spoluvykupitelky. Energie, která se zde uvolňuje, nezůstává v Marii spoutána v pojmech pouze osobních a pozemských, ale rozlévá se ihned široce se všemi možnými účinky plynoucími z její odevzdanos-

světlo na úsilí, často mlčenlivé, ale silné, které nás spojuje při hledání jednoty. Tyto okamžiky nás povzbuzují, abychom vynaložili všechno úsilí a pokračovali v tomto dlouhém, ale důležitém výstupu. Svěřujeme se vytrvale přímlově Matky Boží a naší, svatých ochránců, aby nás podporovali a pomáhali nám neustupovat od dobrých předsevzetí, aby nás povzbuzovali k zintenzivnění každého úsilí, k modlitbě a k práci v důvěře a jistotě, že Duch Svatý vykoná zbytek. Dá nám úplnou jednotu tak a tehdy, až se mu zalíbí. A posílení touto důvěrou krácejme dále po cestě víry, naděje a lásky. Pán nechť nás vede.

*Bollettino Vaticano 24. ledna 2007
Mezititulky redakce Světla*

*Matka - Spoluvykupitelka
v tajemství Ježíšovy smrti*

ti Bohu, kterou nachází ve své oddanosti Synu, plně sjednocena s dílem, které zde naplňuje. Zviditelňuje se zde podobnost s narozením: Maria porodila Syna v perspektivě vykoupění, Syn dává Marii, aby se narodila v perspektivě spoluvykupitelství, je to tedy dokonalá vzájemnost.

Maria je zde přítomná a neomdlévá. Kdyby cokoliv odmítala, Syn by jí to připustil. Ona ho však doprovodila krok za krokem jako Matka. A jako Matka setrvává pro dílo Ducha Svatého, Matka se nevzdaluje, v ničem se neodděluje od božskolidské přirozenosti Syna, zůstává s ním zcela spjata i v konkrétních situacích, i ve stavu smrti. Spojena nejen s jeho dílem, ale i s jeho bytím. Dílo pramení z bytí. Její mateřství je od počátku stejnou měrou tělesné jako duchovní a začalo se nadpřirozeným způsobem při zjevení anděla. Pouze ti, kteří nesplní své poslání, ztrácejí milost být doprovázeni od svého nadpřirozeného počátku. Maria zůstává Matkou také ve smrti svého Syna, on si jí vybral, aby s ní naplnil všechny věci, její spoluvykupitelství je již obsaženo v jejím předvykoupění. Byla jeho spoluvykupitelkou, když ho přivedla na svět. Přivést ho na svět byl skutek zasvěcený Synu a jeho poslání, čin, jehož smyslem bylo božsko-lidské poslání Božího Syna. A Maria nezmařila tento smysl: zůstává Matkou, ať už Syn přebývá v ní, nebo visí na kříži před jejím zrakem.

*Z Maria Ausiliatrice 8/2001
přeložil -lš-*

Medicína díky nové technice a stále dokonalejšímu přístrojovému vybavení dělá velké pokroky v rozpoznávání chorob i v jejich účinném léčení. Tato technika však také svádí k tomu, že pacient často uprostřed přístrojů a procesů zůstává odosobněný jako případ nebo objekt a strádá pak nejen svou nemocí, ale i pocitem lidské opuštěnosti. Veliký a slibný vývoj možností a prostředků v medicíně zaostává za celostním přístupem k nemocnému jako k lidské osobě, která může uvnitř duchovně strádat stejně, ne-li více než tělesně. Tím více je potřebná naše trvalá lidská péče a pozornost ke každému trpčícímu. Laskavá starostlivost, trpělivost a soucit jsou často velmi účinným paliativním prostředkem.

Organismus lidského těla, vystavený nebezpečí nejrůznějších chorob, je také názorným obrazem organismu společnosti, který může podobně onemocnět, a někdy docela vážně. Některé neduhy společnosti se velice podobají onomu zhoubnému bujení, jehož nebezpečnost dlouho nikdo nebere na vědomí. I v lidské společnosti kolem nás mohou vznikat zcela nepřirozené novotvary, které jsou o to nebezpečnější, jsou-li pokládány nikoliv za zruďné, nýbrž přímo za žádoucí a vítané. Ti, kteří neztratili pravá měřítka pro zdravý stav společnosti a jeho hodnoty, mohou nezdravou společnost za její deformace buďto nelitostně kritizovat a plísnit, nebo k ní přistupovat jako k nemocnému, který potřebuje milosrdnou péči, aby si začal uvědomovat svůj politováníhodný stav a byl ochotný spolupracovat na ozdravném procesu. Jako křesťany nás k tomu vede nejen povinnost lásky, ale i vědomí naší spoluviny za současný stav. Na tuto spoluvinu nás zvláštním způsobem upozorňuje krátký úryvek Lukášova evangelia pro tuto neděli.

Slyšíme blahoslavenství v podání evangelisty Lukáše, která se

od Matoušova podání liší v několika ohledech: jsou pronesena nikoliv na hoře, ale v rovině, jsou jen čtyři, ale především jsou proti nim ihned postavena také čtyři „Běda vám!“. To jistě dodává Pánovým slovům závažnosti. Nejedná se tedy jen o velký příslib pro ty, kteří se umí nebo musí uskromňovat, ale i o slova vážného varování na adresu těch, kteří si hoví v hojnosti. Pokud si někdo myslí: – Nepotřebuji slibovanou blaženost, mně bohatě postačí potěšení z toho všeho, co mám, – musí počítat s tím, že se může dočkat nemilého překvapení. Tato blahoslavenství a jejich kontrasty ilustruje navíc Lukášovo evangelium na jiném místě výmluvným podobnostním o boháči a Lazarovi. Je zajímavé, že právě v tomto evangeliu, které je tak bohaté na příklady Božího milosrdenství, zatracený boháč marně prosí o smilování.

Nejen z těchto, ale i z řady dalších míst evangelia je zřejmé, že Bůh straní právě těm, kteří v očích světa stojí na nejnižším stupni společenského žebříčku, pokud vůbec na tento stupeň dosáhnou. Bere však ještě někdo slova „Běda vám...!“ opravdu vážně, nebo patří spíše k zapomínaným, dnes jakoby už neaktuálním vzkazům Božího Syna? Podle hodnot, které současná vyspělá západní společnost nejvíce vyzvedává a oceňuje, to vypadá spíše tak, jako by Ježíšova slova měla platit přesně naopak. Nejsmutnější na tom ovšem je, že tento úplný zvrát v chápání evangelia nemá svůj počátek u jeho protivníků, nýbrž u samotných křesťanů.

Při rozpadu jednoty západního křesťanství došlo k tomu, před čím tak důrazně varoval svatý Petr: „Žádné proroctví Písma není ponecháno soukromému výkladu.“ K západnímu rozkolu došlo právě na základě *soukromých výkladů* Písma, přičemž žádný z těchto soukromých výkladů tak neovlivnil dal-

ší vývoj ve světě jako kalvínské učení, že neklamným znamením Božího vyvolení je hospodářský úspěch a bohatství, zatímco nezdar a chudoba jsou příznakem Božího zavržení. Na základě takto převráceného výkladu Božího slova dokázali si pak i ti, kteří se pokládají za křesťany, ospravedlnit kdejakou bezohlednost v honbě za ziskem. Tito údajně „vyvolení“, postupně vyzbrojení vymoženostmi moderního technického pokroku, se zmocnili řízení světa, vtiskli mu svého ducha, a pokud ještě myslí na Boha, pak nejčastěji tehdy, když mu děkují, že nejsou jako ti ostatní, chudí a neúspěšní. Sobecká chamtivost se při vývoji světa ukázala daleko přitažlivější a úspěšnější než ona Bohem zdůrazněná motivace vycházející z lásky k Bohu a k bližnímu. Všechno, co má sloužit člověku k uspokojení základních potřeb (a svým způsobem i sám člověk), bylo degradováno na úroveň tržní ceny a zboží. Zisk a výnos se staly ukazatelem a mírou všech hodnot a lidé si postavili před oči jako nejdůležitější pobídku: Co za to? Co mi to vynese?

I když se tato ústřední motivace může jevit v určitých situacích jako velice účinná, je ve skutečnosti protipřirozená a protisociální. Společnost, která této úpadkové mentalitě propadla, je těžce nemocná, nachází se v závěrečné fázi svého vývoje a spěje ke svému neodvratnému konci. Protože zbavila člověka základního mravního kritéria, je nucena nahradit ho komplikovaným a neprůhledným právním řádem, který je vlastně jen zoufalým pokusem sladit nějak obecný celospolečenský zájem s nezbytným a nenasytitelným osobním sobectvím. Právní systém stojí totiž před neřešitelným dilematem, jak chránit ziskuchtivost občanů (protože ona je hlavním motorem vývoje) a přitom uhájit alespoň nezbytné minimum pro společné blaho. Pociťuje přitom nezbytnost „vyššího principu“, ale na koho se může při ochraně společných zájmů opravdu spoleh-

nout, když všichni jsou samotným systémem vedeni k tomu, aby měli na mysli především svůj osobní zájem a svůj zisk? Podnikavci budou vždy vynalézavější než zákonodárci, kteří navíc nemohou nemyslet na svůj vlastní prospěch.

Když se např. taková společnost snaží potlačit korupci, bojuje ve skutečnosti se svým vlastním principem. Proč by neměl odpovědný úředník využít onu „motivaci“ většího zisku, jaká obecně platí? Proč by se měl dát vést více nějakou abstraktní čestností, svědomitostí a odpovědností, jestliže pro něho úplatek představuje daleko výnosnější alternativu? Podobnými příklady postupného sebepožírání společnosti jsou spekulace, inflace a zadluženost, při kterých si společnost krátkozrace a dlouhodobě lze do své vlastní kapsy, a doplácet na to nejvíce ti, se kterými si společnost neví rady: ti, kteří „nevynášíjí“, ale naopak něco stojí: děti, nemocní a staří členové společnosti.

Naše současná společnost je smrtelně nemocná a nemoc, která ji ohrožuje, je totální demoralizace virem sobectví. Vždyť její mentalita se přímo opírá o všech sedm hlavních hříchů!⁽¹⁾ Abychom si názorněji představili protipřirozenost tohoto systému, stačí, když si promítneme způsoby jeho chování do jeho pravzoru – tělesného organismu. Kdyby se jeho jednotlivé buňky a údy začaly řídit zásadami tržního hospodářství a svého maximálního osobního zisku a prospěchu, měl by tento organismus nějakou šanci na přežití?

Jak nyní přistupovat k tomu, to tak těžce nemocnému? Jak mu vysvětlit jeho vážný stav dříve, než propukne rozhodující smrtelná krize? Jak ho přimět, aby uznal svou diagnózu a přijal jediný možný lék, který mu ještě zbývá – Boží milosrdenství?

-/š-

⁽¹⁾ pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nestřídmost, hněv a lenost.

Výzvy fatimského poselství (89)

37.

KONTEMPLACE SLAVNÝCH TAJEMSTVÍ

Sledovali jsme události Ježíšova života, které se připomínají v prvních dvou částech růžence; pojďme nyní sledovat třetí část, tj. slavný růženec.

Jedenácté tajemství: Ježíšovo zmrtnýchvstání

V jedenáctém desátku růžence si připomínáme zmrtnýchvstání Ježíše Krista.

Na konci desátého desátku jsme se zastavili u těchto Ježíšových slov: „Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce“ (Jan 10,17-18). Vyjádření téhož Otcova příkazu a moci dát život a zase ho přijmout se nachází v různých předpovědích, ve kterých Ježíš během svého veřejného života řekl svým učedníkům o tom, že bude zabit, jak je to předpověděno v prorockých výrocích, ale že třetího dne vstane z mrtvých. První z těchto předpovědí pronesl Ježíš hned poté, co uslyšel z Petrových úst jeho vyznání víry, ve kterém ho uznával jako „Krista, Syna živého Boha“. Evangelista říká: *Od té doby Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen* (Mt 16,21).

Ve večeradle slavil s apoštolý starozákonní paschu a pak ustanovil posvátný obřad, který měl pokračovat v Nové smlouvě. *A potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: »Budou bít pastýře, a ovce se rozprhnou.« Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje“* (Mk 14,26-28).

Pravda o Pánově zmrtnýchvstání spočívá na historických

znameních a ukazatelích té neautentičtější pravdivosti. Nejprve je to Ježíšovo předvídání a předpovězení této události, což bylo důvodem toho, že samotní židé postavili stráž ke hrobu, kde bylo uloženo jeho mrtvé tělo. Poté, co došlo k uskutečnění zmrtnýchvstání, dosvědčuje ho prázdny hrob a především mnohá svědectví těch, kdo viděli Ježíše poté, co vstal z mrtvých: jedí s ním za stolem, dotýkají se ran na jeho ruku a boku, žijí spolu s ním po čtyřicet dní, během nichž jim vzkříšený Ježíš dává potřebná poučení a moc pro Církev. Apoštolové a mnozí učedníci jsou si o tom tak jistí, že položí vlastní život na obranu této pravdy, kterou potvrzují.

První zprávu o skutečnosti zmrtnýchvstání přijaly ženy, jež nemohly o vigilii náležitě nabalzamovat Pánovo tělo, a proto přišly znovu v neděli ráno, aby mu prokázali poslední úctu. Ozna-

mil jim to anděl, který odstranil kámen z hrobu. Sv. Matouš nám o této události vypráví následujícím způsobem: *Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zeměřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci zapotáceli a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše ukřížovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“ Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl: „Bud-*

te zdrávy!“ Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí“ (Mt 28,1-10).

V evangeliu sv. Marka máme vyprávění o téže události: *Když bylo po sobotě, Marie Magdalská, Jakubova matka Marie a Salome nakoupily vonné oleje, aby ho šly pomazat. Záhy zrána první den v týdnu přišly ke hrobu, když právě vycházelo slunce. (...) Věšly do hrobky a uviděly tam na pravé straně sedět mladého muže, oděného bílým rouchem - a polekaly se. On však jim řekl: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřížovaného. Byl vzkříšen, není tady. Zde je místo, kam ho položili. Ale jděte a povězte jeho učedníkům, i Petrovi: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak řekl“* (Mk 16,1-7).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 11. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (1) 8.35 Na koberečku (15) 8.50 Študlov na Hornolidečku 9.05 Přání 9.20 A léta letí k andělům 9.50 Setkání s hostem P. Stanislavem Lekavým 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Biblické příběhy (2, 3, 4) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Strípky vzpomínek 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (10) 22.55 Misijní magazín.

Po 12. 2.: 8.05, 18.05 Na větrné hůrce 8.35, 21.45 Na koberečku (15) 8.55 Klip 9.00, 22.00 Noční univerzita - Hospodine, dílo svých rukou neopouštěj 10.00, 19.00 Cesty za poznáním - Hurtigruten 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Setkání s hostem P. Stanislavem Lekavým 11.40 Klip 18.45 Študlov na Hornolidečku 19.30 „... jdi a jednej také tak“ 20.05 Mezi nebem a zemí (10) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 23.00 Koncert.

Út 13. 2.: 8.05 Highlight - zahraniční gospelová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.45 Čtème z křesťanských periodik 9.15, 22.30 Noemova pošta 10.45 Atlas Charity - prodejna výrobků chráněných dílen 10.55 Poltón klub (18) 18.05 Dětská televize 19.00 Cesty za poznáním - Shekawatí 20.05 Bez hábitu - Kongregace třetího řádu sv. Fran-

tiška 21.05 Přání 21.20 Klip 21.30 Kinematograf múz.

St 14. 2.: 8.05 Cesty za poznáním - Macchu Picchu 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity 8.50, 21.35 Dětská televize 9.20 Na větrné hůrce 9.45 Hlubinami vesmíru - pohled na hvězdu oblohu s odborným výkladem 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (1) 18.45 Highlight 19.25 Setkání s hostem 20.08 Poltón klub (19) 21.05 Vatikánský koncil 21.40 Valašská Senice 21.55 Noční univerzita.

Čt 15. 2.: 8.05 Vatikánský koncil 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (19) 10.55 Valašská Senice 11.10 Atlas Charity - Studénka 11.15, 19.00 Cesty za poznáním - Hurtigruten 18.05 Highlight (1) 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Na skleničku - Václav Kamarád, politický vězeň a literát 21.15 Na větrné hůrce 21.50 Po stopách Ježíše Krista (1) 22.20 Kinematograf múz.

Pá 16. 2.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (1) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Bez hábitu - Kongregace třetího řádu sv. Františka 10.10, 19.00 Cesty za poznáním - Shekawatí 10.40 Na koberečku (16) 10.55 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Na větrné hůrce 18.05

Zaváté slěpěje - Křížová cesta českého sochaře Jaroslava Šlesingra 18.45 Valašská Senice 19.30 Dětská televize 20.05 Koncert - cimbálová muzika 23.00 Noční univerzita.

So 17. 2.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (3) 8.05 Valašská Senice 8.20, 19.00 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 8.50 Čtème z křesťanských periodik 9.00 Animované biblické příběhy (3, 4, 5) 10.30 Mezi nebem a zemí (10) 11.10 Atlas Charity - Studénka 11.15 Lumen 2000 18.02 Highlight (2) 18.45 Přání 19.30 Adopce na dálku v Indii 20.05 P. Richard Henkes - kandidát blahověštění 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (16) 21.25 Vatikánský koncil 21.55 Poltón klub (19) 22.50 Noční univerzita - Karadinál Jozef Tomko (Studio Lux).

Ne 18. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (2) 8.35 Na koberečku (16) 8.50 Valašská Senice 9.05 Přání 9.20 Vatikánský koncil 9.50 Na skleničku - Václav Kamarád, politický vězeň a literát 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Baterka - Pořad pro děti (Studio Lux) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Život pro život - Film o světcích Maximiliánu Maria Kolbem, režírovaný K. Zanussi 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Noemova pošta.

Poselství Královny míru

Drahe děti! Postavte Písmo svaté na viditelné místo ve vaší rodině a čtete ho. Tak poznáte modlitbu srdcem a vaše myšlenky budou v Bohu.

Nezapomeňte, že jste pomýějící jako květ na poli, který je zdaleka vidět, ale ve chvílce zmizí. Děti moje, zanechte znamení dobroty a lásky všude, kudy procházíte, a Bůh vás požehná hojností svého požehnání. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 1. 2007

nestátní zdravotnické a sociální zařízení pro osoby s roztroušenou mozkomíšní sklerózou v DSJ v Žirči u Dvora Králové n. L., středisko Oblastní charity Červený Kostelec **hledá: sociálního pracovníka (pracovnice) pro Domov sv. Josefa v Žirči u Dvora Králové n. L.**

POŽADUJEME:

- odbornou způsobilost k výkonu povolání: dle § 110 zák. 108/2006 Sb., tj. ukončené min. vyšší odborné vzdělání zaměřené na sociální práci;
- zdravotní způsobilost a bezúhonnost dle z. č. 96/2004 Sb.;
- respekt k celé osobnosti nemocného i k jeho spirituálním potřebám;
- vstřícný přístup k problematice zdravotně postižených;
- komunikativnost, svědomitost, samostatnost a empatii;
- znalost práce na PC.

NABÍZÍME:

- práci na celý úvazek, tj. 8 hod. denně, 5denní pracovní týden s pružnou pracovní dobou;
- příjemné a přátelské pracovní prostředí a dobrý kolektiv v ojedinelém zdravotnickém zařízení;
- platové zařazení odpovídající vzdělání a praxi;
- zaměstnanecké výhody;
- zázemí silné neziskové organizace;
- možnost dalšího vzdělávání a odborného růstu;
- smysluplnou práci.

Nástup: od 1. 3. 2007 nebo dle dohody

Prosíme zájemce (-kyně) o zaslání motivačního dopisu a strukturovaného životopisu na níže uvedenou adresu do 19. 2. 2007.

DÁLE HLEDÁ: dva samostatné pracovníky (pracovnice) pro vzdělávání a sociální práci pro Domov sv. Josefa v Žirči u Dvora Králové n. L. a Hospic Anežky České v Červeném Kostelci.

POŽADUJEME:

- min. střední zdravotnické vzdělání;
- zdravotní způsobilost a bezúhonnost dle z. č. 96/2004 Sb.;
- praxe v lůžkovém zdravotnickém nebo sociálním zařízení v rozsahu min. 3 roky výhodou;
- komunikativnost, svědomitost, samostatnost a empatii;
- vstřícný přístup k problematice zdravotně postižených;
- znalost práce na PC.

NABÍZÍME:

- práci na úvazek 6–8 hod. denně, 5denní pracovní týden s pružnou pracovní dobou;
- příjemné a přátelské pracovní prostředí a dobrý kolektiv v ojedinelém zdravotnickém zařízení;
- platové zařazení odpovídající vzdělání a praxi;
- zaměstnanecké výhody;
- zázemí silné neziskové organizace;
- možnost dalšího vzdělávání a odborného růstu;
- smysluplnou práci.

NÁSTUP: od 1. 3. 2007 nebo dle dohody

Prosíme zájemce (-kyně) o zaslání motivačního dopisu a strukturovaného životopisu na níže uvedenou adresu do 19. 2. 2007.

INFORMACE: ředitel Ing. Miroslav Wajsar, Oblastní charita Červený Kostelec, ulice 5. května 1170, Červený Kostelec, 549 41, www.domovsvatehojosefa.cz, www.hospic.cz, tel.: 491 420 121 kl. 40, fax: 491 420 121 kl. 42, mobil: 731 598 824, e-mail: wajsar@hospic.cz nebo sekretariat - pí Petra Hebká, tel.: 491 420 121, e-mail: sekretariat@hospic.cz nebo vedoucí DSJ - Ing. Václav Osladil, tel.: 499 628 502, fax: 499 628 501, e-mail: osladil@zirec.hospic.cz.

Liturgická čtení

Neděle 11. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5–8

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.)

2. čt.: 1 Kor 15,12.16–20

Ev.: Lk 6,17.20–26

Slovo na den: *Běda, když vás budou lidé chválit.*

Ev.: Mk 8,22–26

Slovo na den: *Vidíš něco?*

Čtvrtek 15. 2. – ferie

1. čt.: Gn 9,1–13

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 20b (Hospodin popatřil z nebe na zem.)

Ev.: Mk 8,27–33

Slovo na den: *On se však obrátil.*

Pondělí 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 4,1–15.25

Ž 50(49),1+8.16bc–17.20–21

Odp.: 14a (Přinášej Bohu obět chvály.)

Ev.: Mk 8,11–13

Slovo na den: *Žádné znamení.*

Pátek 16. 2. – ferie

1. čt.: Gn 11,1–9

Ž 33(32),10–11.12–13.14–15

Odp.: 12b (Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.)

Ev.: Mk 8,34–9,1

Slovo na den: *Zapři sám sebe.*

Úterý 13. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6,5–8; 7,1–5.10

Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10

Odp.: 11b (Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.)

Ev.: Mk 8,14–21

Slovo na den: *Nezpomínáte si už?*

Sobota 17. 2. – nez. pam. sv. Alexia a druhú nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 11,1–7

Ž 145(144),2–3.4–5.10–11

Odp.: 1b (Budu velebit tvé jméno, Bože, po všechny věky.)

Ev.: Mk 9,2–13

Slovo na den: *Poslouchejte!*

Středa 14. 2. – ferie

1. čt.: Gn 8,6–13.20–22

Ž 116B(115),12–13.14–15.18–19

Odp.: 17a (Přinesu ti obět diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 2.	PO 12. 2.	ÚT 13. 2.	ST 14. 2.	ČT 15. 2.	PÁ 16. 2.	SO 17. 2.
Antifona	919	934	949	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	997	1666
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	693	939	953	969	985	1002	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	693	939	954	970	986	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	1011
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011
Záv. modlitba	693	693	948	963	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

NOVINKY

PŮST II

Josef Janšta - Ilustrace Lucie Fričové

První část postní doby vyzývá křesťany především k půstu, ke změně smýšlení. Ve druhé části obrací liturgie naši pozornost více na blížící se Ježíšovo utrpení. Jsou to úryvky z Janova evangelia, které odrážejí napětí mezi Ježíšem a farizeji a zároveň přitom předkládají nejsvětější pravdy zjevení. Osmý svazek edice *Večerní čtení* se snaží z těchto textů vystihnout podstatné poselství a na příkladech ze současné doby je vysvětlit i dětskému čtenáři.

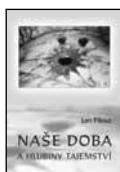
Matice cyrilometodějská s. r. o., v edici *Večerní čtení* sv. 8, brož., A5, 144 stran, 129 Kč

NAŠE DOBA A HLUBINY TAJEMSTVÍ - ZAMYŠLENÍ VĚDECKÉHO PRACOVNÍKA

Doc. Ing. Jan Fiksa, DrSc.

Jan Fiksa, český vědec 2. pol. 20. století, při svém exaktním bádání v oblasti fyzikálních jevů dospěl k vyvracení ateistické argumentace. Proto píše pro všechny racionálně založené bezvěrce, pro intelektuály vysokoškolsky vzdělané v době „reálného socialismu“ (nebo i nyní), pro dynamické, ale ne povrchní dnešní mladé lidi, jimž jako důkaz neexistence Boha v paměti utkvívá školní obraz Darwinovy evoluční teorie s falešným výkladem. V první části autor analyzuje hluboký morální rozpad naší civilizace. Odhaluje, jak liberální ateismus rozkládá všechny složky společnosti, jak získává převahu požívačná smyslová kultu-

ra. Upozorňuje, jak je vyspělá technika využita k účelovým globalizačním tlakům. Dosavadní křesťanská civilizace v čele s církví Petrovou má čelit těmto zlům. V druhé části autor vyvrací ateistické pojetí vzniku člověka, reaguje na různé teze o existenci Boha, zabývá se svědectvím Pisma svatého, problémem času a věčnosti, dědičné viny a trestu, bolesti a utrpení, pojednává o Nejsvětější Trojici. Dobírá se svých osobních odpovědí (rozlišuje věroučnou pravdu a svoji hypotézu) a jeho závěry zřetelně kontrastují s myšlenkovou chudobou, apriorní účelovostí a nesolidností každodenního českého ateismu. Hluboká mravní pravdivost, etika a celistvost osobnosti vědce a člověka, jak vyzáruje z celého díla, osloví každého, kdo chce žít smysluplně a harmonicky a pozitivně přispívat k duchovní kultivaci naší společnosti.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 88 stran, 98 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Uvedený titul je tematickým doplňkem k článku „Ty, které milovaly mnoho...“, uveřejněném v čísle 4 a 5 v týdeníku Světlo.

HISTORIA RELIGIOSA: BOHUMILÁ HISTORIE MNI-CHŮ SYRSKÝCH

Theodóréto z Kyrru

Spis biskupa Theodóréta z Kyrru (asi 393–460) o askezi, životě a názorech křesťanských mnichů a mnišek ve starověké Sýrii. Jako doprovod k textu slouží půvabné symbolické rytiny z knihy *Regula emblematica* z 18. století.

Benediktinské arcipatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, brož., A5, 176 stran, 280 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.